

El cel, plenitud de comunió amb Déu

El Papa suscita un interessant debat amb la seva primera catequesi després de les vacances

Els mitjans de comunicació han dedicat la seva atenció a uns temes que no acostumen a ser objectiu dels informadors: el cel i l'infern. El primer focus d'atenció el va produir la revista dels jesuïtes *Civiltà Cattolica*, que recordava en un editorial que l'infern existeix, però no com un lloc físic, sinó com la privació de Déu. El segon punt d'interès el va originar el Papa quan en reiniciar les catequesis després del parèntesi

estiuenc va reprendre el tema parlant inicialment sobre el cel —que va definir com a plenitud d'intimitat amb Déu— i posteriorment sobre l'infern, cosa que va donar lloc a un interessant debat en diverses publicacions: cel i infern existeixen, però no com a realitats físiques d'aquest món. Tot i això, encara persisteixen amb força els tòpics del foc o d'àngels entre núvols.

Pàg. 2, 3 i 5

Matagalls: trobar-se amb Déu dalt del cim

El cim del Matagalls s'ha tornat a coronar de festa. Enguany d'una forma especial perquè se celebra el 50è aniversari de l'Aplec, i els 150 anys de la fundació de la Congregació del Missioners Fills del Cor Immaculat de Maria. Un aplec que va néixer de forma casual quan el pare Faustí Illa, amb motiu de la canonització de sant Antoni M. Claret, va tenir la idea de visitar, acompanyat de la família Bofill de Viladrau, la Creu del Matagalls. Aquell inici tan senzill amb el pas dels anys s'ha transformat en tot un esdeveniment: centenars de persones aplegades al voltant de la creu. El silenci i la bellesa de la muntanya conviden a la trobada amb el Senyor.

Pàg. 16-17

Jujol, arquitecte de Déu, a Guimerà

L'església de Santa Maria de Guimerà és el marc de l'exposició *Jujol, arquitecte de la casa de Déu*, que es pot visitar fins al 29 d'agost. L'exposició se centra en els treballs que l'arquitecte i dissenyador va fer tant en parròquies com en comunitats religioses de la diòcesi tarragonina. El mateix marc de l'exposició n'és un exemple; tal com va destacar el comisari de l'exposició, Josep Maria Jujol fill,

a l'església de Santa Maria de Guimerà «es troben permanentment dues joies jujolianes: l'altar major i el sagrari, que és el més vistós i personal de tots els que va realitzar, ja que ell mateix es va encarregar de pintar-lo». El mateix dia de l'acte d'inauguració de l'exposició, el 25 de juliol, també va servir per presentar el llibre *Jujol a Guimerà*.

Pàg. 15

Sumari

- Pàg. 6 Els bisbes demanen el retorn dels refugiats bosnians
- Pàg. 9 José R. Díaz, nou president internacional de Sant Vicenç de Paül
- Pàg. 18 Montserrat: Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
- Pàg. 19 Festa Major a Vilanova i la Geltrú
- Pàg. 25 Peronella d'Aragó reposa a la catedral de Barcelona

Editorial

Vida plena després de la mort

Alguns dels grans interrogants que més s'han plantejat els homes i les dones de tots els temps, fan referència a la vida després de la mort: ¿què hi ha després de la nostra estada en aquest món?, com serem després de morir?, on estarem? què farem?... Filòsofs, teòlegs i pensadors han dit la seva, i moltes persones s'han apuntat a creure en diverses i ben diverses propostes sobre com serà el nostre futur a l'altra vida.

Els cristians ho hem tingut sempre molt clar des d'un començament: hi ha un cel i un infern. Depenent de la nostra vida, del que hem fet en aquest món, en positiu i en negatiu ens guanyarem una d'aquestes dues realitats eternes, sempre comptant naturalment amb un Déu que és just però alhora misericordiós.

El que potser no hem tingut tant clar els seguidors de Jesucrist és com és aquest cel i aquest infern. Com que no hem pogut visitar mai aquestes realitats, com que no tenim fotografies ni càmeres de vídeo, per donar-nos una idea, la imaginació de les persones ha creat una imatge idíl·lica i en molts casos massa humana.

Si preguntéssim a la gent del carrer com és el cel, ens respondria, probablement, que és un lloc ple de núvols, on viuen uns angelets de cara rodona amb ales com els ocells, on se sent una música agradable que mai millor dit sona com a «música celestial». Si preguntéssim sobre l'infern, especialment a Catalunya, molts farien servir elements dels «pastorets» de Nadal, on apareixen dimonis amb banyes i cua, i unes olles amb foc on es rosteixen els pecadors.

Tot això no és més que una manera d'explicar les coses en forma de conte, on fins i tot els

nens poden entendre aquestes complexes realitats, però per a un cristià adult, amb una mica de formació catequètica i científica, aquestes explicacions no poden ser suficients.

Per això la revista dels jesuïtes italians *La Civiltà Cattolica*, ens ha recordat aquests dies que l'infern existeix, però que no és un lloc concret, ni té flames que ens cremen, sinó que és l'experiència terrible d'estar allunyat de Déu i del bé, amb un dolor, no físic, però sí espiritual, que crema el nostre ésser més profund.

El Sant Pare, per la seva banda, en les seves primeres catequeses, després de les vacances, ens parla del cel i també de l'infern, no com a espais determinats, sinó com la vivència perpètua de felicitat o infelicitat, de pau o d'angoixa per a la vida eterna.

Hi ha vida després de la mort, hi ha cel i també hi ha infern. Els cristians d'això no en dubtem, i tots tenim l'esperança d'arribar algun dia a aquesta vida plena i definitiva del cel. Ens ho confirma el mateix Jesús: «El qui creu en mi, ni que hagi mort viurà, i tot el qui viu creient en mi, no morirà mai» (Jn 11:25-26)

Bon estiu!

Durant les setmanes d'agost, temps d'estiu i de vacances, algunes de les seccions del setmanari estaran absents momentàniament, fins que comenci el mes de setembre, i retornin als seus espais habituals.

A tots els que ja esteu vivint uns dies de tranquil·litat i descans, us desitjem que tingueu: un bon estiu!

Sumari

6

Els bisbes demanen el retorn dels refugiats bosnians

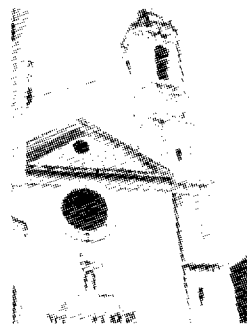
9

José R. Díaz, nou president internacional de Sant Vicenç de Paül

18

Montserrat: Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

19

Festa Major a Vilanova i la Geltrú

25

Peronella d'Aragó reposa a la catedral de Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Manuela Vázquez, MADRID; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronati Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.ibernef.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giral

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

El «cel» com a plenitud d'intimitat amb Déu

■ Catequesi de Joan Pau II

Després de les vacances a la residència estiuenca de Castel Gandolfo, el Sant Pare va reprendre les seves catequesis de l'audiència general que celebra cada dimecres a l'aula Pau VI del Vaticà amb els pelegrins. El tema tractat en aquesta primera audiència va ser el sentit bíblic del cel com a plenitud d'intimitat dels creients amb Déu després de la vida terrenal, que transcrivim íntegrament.

1 Quan hagi passat la figura d'aquest món, aquells que hagin acollit Déu en la seva vida i s'hagin obert sincerament al seu amor, almenys en el moment de la mort, podran gaudir de la plenitud de comunió amb Déu, que constitueix la meta de l'existència humana. Com ensenya el Catecisme de l'Església catòlica, «aquesta vida perfecta amb la Santíssima Trinitat, aquesta comunió de vida i d'amor amb ella, amb la Mare de Déu, els àngels i tots els benaurats és el que anomenem "cel". El cel és el fi últim i la realització de les aspiracions més profundes de l'home, l'estat de felicitat suprem i definitiu» (núm. 1024). Avui volem mirar de comprendre el sentit bíblic del «cel», per poder entendre millor la realitat a què remet aquesta expressió.

2 En el llenguatge bíblic el «cel», quan va unit a la «terra», indica una part de l'univers. A propòsit de la creació, l'Escriptura diu: «Al principi, Déu va crear el cel i la terra» (Gn 1:1). En sentit metafòric, el cel s'entén com a estança de Déu, que en això es distingeix dels homes (cf. Sal 104:2 s; 115:16; Is 66:1). Déu, des de dalt del cel, veu i jutja (cf. Sal 113:4-9) i baixa quan se l'invoca (cf. Sal 18:7-10; 144:5). No obstant això, la metàfora bíblica dona a entendre que Déu ni s'identifica amb el cel ni se l'hi pot recloure (cf. 1 R 8:27); i això és veritat, malgrat que en alguns passatges del primer llibre dels Macabeus «el cel» és simplement un nom de Déu (cf. 1 M 3:18-19; 50 i 60; 4:24 i 55).

A la representació del cel com a estança transcendent del Déu viu, s'afegeix la de lloc on els creients també poden, per gràcia, pujar, tal com mostren a l'Antic Testament les històries d'Enoc (cf. Gn 5:24) i Elies (cf. 2 R 2:11). Així, el cel resulta figura de la vida en Déu. En aquest sentit, Jesús parla de «recompensa en el cel» (Mt 5:12) i exhorta a «reunir tresors al cel» (Mt 6:20; cf. 19:21).

3 El Nou Testament aprofundeix sobre la idea del cel també amb relació al misteri de Crist. Per indicar que el sacrifici del Redemptor assumeix valor

perfecte i definitiu, la carta als Hebreus afirma que Jesús «ha travessat els cels» (He 4, 14) i «no ha entrat en un santuari fet per mans d'home, que és imatge del santuari veritable, sinó que ha entrat dins el cel» (He 9:24). Després, els creients, en tant que estimats d'una manera especial pel Pare, són ressuscitats amb Crist i fets ciutadans del cel.

Val la pena escoltar el que al respecte ens diu l'apòstol Pau en un text de gran intensitat: «Però Déu, que és ric en misericòrdia, ens ha estimat amb un amor tan gran, que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts pels nostres pecats: és per gràcia que heu estat salvats. Per mitjà de Jesucrist» (Ef 2:4-7). Les criatures experimenten la paternitat de Déu, ric en misericòrdia, a través de l'amor del Fill de Déu, crucificat i ressuscitat, el qual, com a Senyor, s'asseu als cels a la dreta del Pare.

4 Així doncs, la participació en la completa intimitat amb el Pare, després del recorregut de la nostra vida terrenal, passa per la inserció en el misteri pasqual de Crist. Sant Pau subratlla amb una imatge espacial molt intensa aquest caminar nostre cap a Crist al cel al final dels temps: «Llavors els qui de nosaltres quedem amb vida serem enduts juntament amb ells (els morts ressuscitats) en els núvols, i en l'aire anirem a l'encontre del Senyor. I així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquests ensenyaments» (1 Te 4:17-18).

En el marc de la Revelació sabem que el «cel» o la «benaurança» en què ens trobarem no és una abstracció, ni tampoc un lloc físic entre els núvols, sinó una relació viva i personal amb la Santíssima Trinitat. És l'encontre amb el Pare, que es realitza en Crist ressuscitat gràcies a la comunió de l'Esperit Sant. Cal mantenir sempre una certa sobrietat en descriure aquestes realitats últimes, ja que la seva representació sempre resulta inadequada. Avui el llenguatge personalista aconseguirà reflectir d'una manera menys impròpia la situació de felicitat i pau en què

El Papa va parlar del cel en la seva primera catequesi després de les vacances.

ens situarà la comunió definitiva amb Déu.

El Catecisme de l'Església catòlica sintetitza l'ensenyament eclesial sobre aquesta veritat afirmant que, «amb la seva mort i la seva Resurrecció Jesucrist ens ha "obert" el cel. La vida dels benaurats consisteix en la possessió plena dels fruits de la redempció obrada pel Crist, el qual associa a la seva glorificació celestial els qui han cregut en ell i han perseverat fidels a la seva voluntat. El cel és la comunitat benaurada de tots els qui s'han incorporat perfectament al Crist» (núm. 1026).

5 Amb tot, aquesta situació final es pot anticipar d'alguna manera avui, tant en la vida sacramental, el centre de la qual és l'Eucaristia, com en el do de si mateix mitjançant la caritat fraterna. Si sabem gaudir ordenadament dels béns que el Senyor ens regala cada dia, experimentarem ja l'alegria i la pau de què un dia gaudirem plenament. Sabem que en

aquesta fase terrenal tot té límit; malgrat tot, el pensament de les realitats últimes ens ajuda a viure bé les realitats penúltimes. Som conscients que mentre caminem per aquest món som cridats a cercar «allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu» (Col 3:1), per estar amb ell en el compliment escatològic, quan en l'Esperit ell reconciliarà totalment amb el Pare «tot el que hi ha, tant a la terra com al cel» (Col 1:20). (C.C.)

LOURDES

VIATGE EN AUTOCAR, del 16 al 19 d'agost.
Sortida des de BARCELONA,
TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC...
conegui els llocs de la Verge
en un viatge acompanyat,

Viatges **Alemanya**

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330 - Vic
Truqui i l'informarem

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 2 al 9 d'agost

TERRA SANTA

Una bona manera de
preparar-se per al Jubileu
de l'any 2000

Altres dates:

Del 17 al 24 d'octubre

Del 7 al 14 de novembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

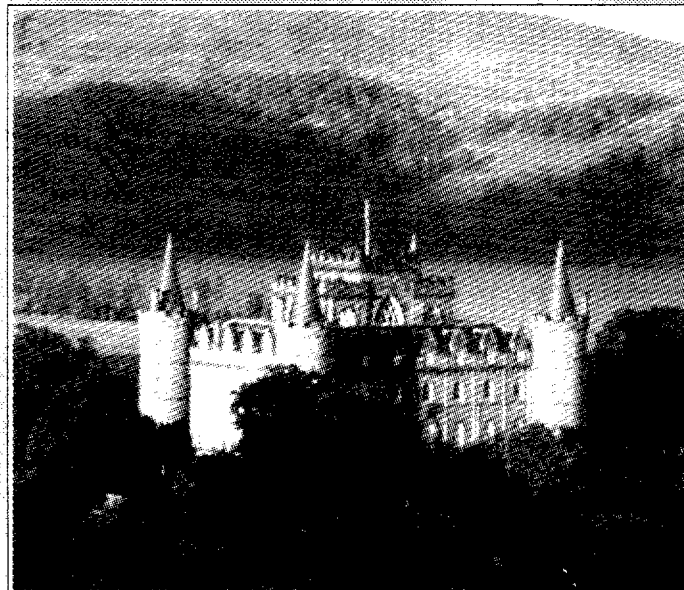
UN INDRET DIFERENT, BEN SINGULAR

Del 2 a l'11 d'agost

ESCÒCIA

Castells i palaus
Rius i cascades
Destil·leries i prats
Trens i ferris
Llacs i muntanyes
Monuments de
tota mena

Un país on amb prou feines
arribà la romanització

DESCOBRIR UN ANTIC IMPERI

De l'1 a l'11 d'octubre

VIATGE AL MARROC

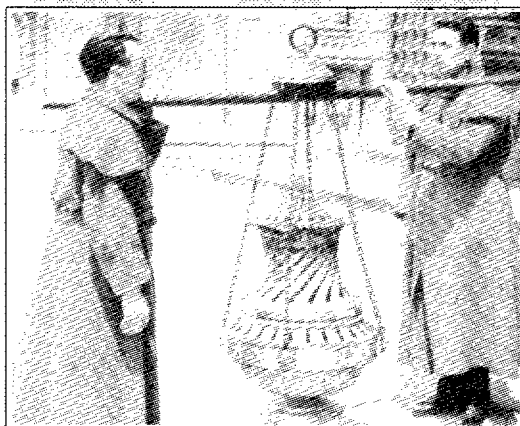
VIATGE A UN PARADÍS

Del 21 de novembre
al 6 de desembre

VIATGE A NOVA ZELANDA

PER LA CULTURA RELIGIOSA I POPULAR

Del 3 al 5 de setembre

PELEGRINATGE A SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

amb motiu de l'Any Sant compostel·là

DEMANEU INFORMACIÓ, per telèfon, per correu o bé personalment a AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

*Resultats del
sorteig 1999*

1r premi **64.045**

2n premi **09.945**

3r premi **25.751**

Premi especial de portada: **1.151**

Moltes gràcies per la vostra col·laboració

Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A - 08010 Barcelona
Telèfon 933 013 718 - Fax 933 023 264

Horari de 8 a 14 hores, durant el mes de juliol

Els jesuïtes recorden que l'infern existeix

■ «La Civiltà Cattolica» reafirma la doctrina de la condemna eterna

En parlar en la seva catequesi sobre el cel, el Papa afirmava que no es tracta de cap lloc físic. En aquest sentit, completava la reflexió de la revista jesuïta *La Civiltà Cattolica* que recordava en un

editorial que l'infern no és un espai físic de foc. Si Joan Pau II explicava que el cel és un estat de plenitud, els jesuïtes aclarien que l'infern és la privació de Déu.

En línia amb els ensenyaments del Papa, un editorial de la revista jesuïta *La Civiltà Cattolica* reafirma que l'infern i la condemna eterna existeixen, però no com un lloc. Malgrat que l'existència de l'infern s'explica clarament a les Sagrades Escripures i en la Tradició, diversos intel·lectuals catòlics ho han posat en dubte.

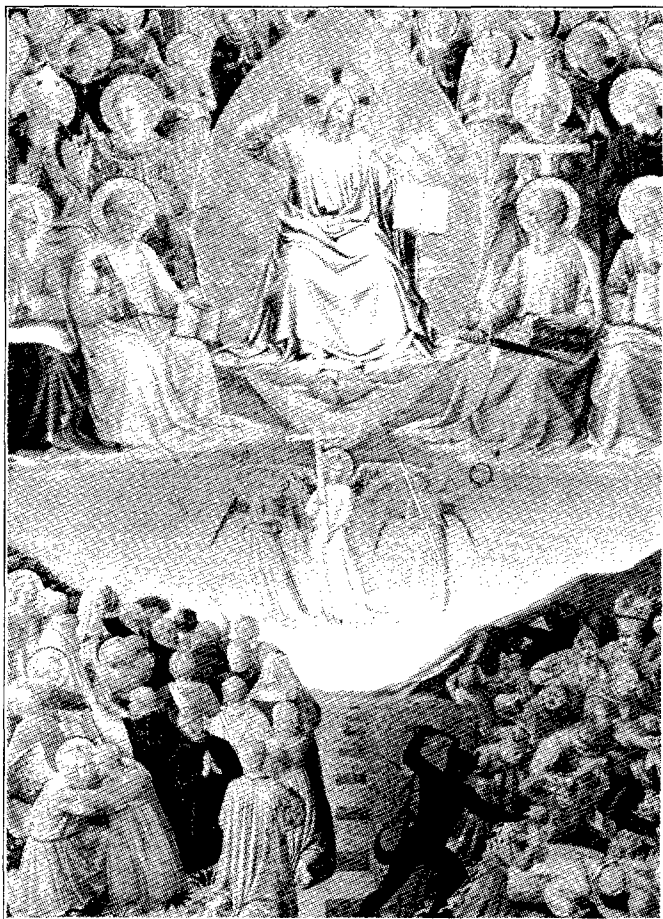
La revista es refereix sobretot a les tesis de Luigi Lombardi Vallauri, professor de Filosofia del Dret a la Universitat estatal de Florència, que sosté que «l'infern és antijurídic» perquè «és una pena massa desmesurada amb relació a les culpes comeses». El professor Vallauri assegura que el pecat original és una invenció de sant Agustí i que «Jesús estava completament dominat per la idea de l'infern». El 1988, a causa d'aquestes tesis, no li va ser renovat el càrrec anual a la Universitat Catòlica de Milà.

Un altre intel·lectual que té unes idees peculiars respecte de l'infern és el professor Pietro Prini, que sosté que negar l'infern és «un signe que la consciència cristiana ha progressat molt en els seus vint anys d'història». Segons Vallauri i Prini, «la creença catòlica en l'infern estaria en conflicte amb la justícia i seria una vergonya per a l'Església».

L'editorial de *La Civiltà Cattolica* aclareix que dimoni i infern han esdevingut figures fluctuants en la imaginació dels fidels: «L'infern no és un lloc sinó un estat, una manera de ser de la persona, on aquesta pateix la pena de la privació de Déu. L'infern és un espai de la ment, on el pecador experimenta eternament la desesperació que no veu el rostre de Déu.»

La revista subratlla que «no és Déu qui condemna l'home a l'infern, sinó que és l'home qui lliurement s'autocondemna a la perdició eterna; no és Déu qui infligeix un patiment etern, sinó que és l'home qui se l'infligeix rebutjant la salvació que Déu li ofereix.» I afegeix: «Déu no vol obligar ningú a estimar-lo, perquè l'amor no es pot imposar. (...) Déu no vol que l'home es condemni i fa servir tota la seva omnipotència per impedir que una persona es perdi eternament; però, com que ha creat l'home lliure i vol que sigui ell qui elegeixi lliurement el seu destí, perquè només les opcions lliures són dignes de l'home, respecta la llibertat humana.»

Però l'editorial precisa que no hem de pensar en un Déu vigilant que espera que l'home cometi un pecat per condemnar-lo

Detall del Tríptic del Judici Universal de Fa Angélico.

a l'infern. La sentència fatal només arriba «pel pecat greu, conscient i voluntari», no perquè l'home s'equivoqui ocasionalment. És el pecat suprem de qui «fa un acte de supèrbia i d'orgull, es prefereix a si mateix abans que a Déu; en substància nega Déu per afirmar-se a si mateix».

Els jesuïtes recorden que ni Déu ni l'Església volen l'infern, per això l'Església s'ha dedicat a predicar l'infern per

allunyar els homes de la condemna eterna. Això no obstant, reconeixen que «potser ho ha fet insistint excessivament en la por de l'infern detriment de l'equilibri de l'anunci evangèlic que és essencialment anunci de l'Amor de Déu. Avui s'ha anat cap a l'excès contrari perquè en la predicació de la catequesi gairebé ja no es parla de l'infern. El missatge cristià és un missatge d'esperança, d'alegria, de confiança en l'amor infinit del Pare i de Crist Salvador, però no s'ha d'oblidar que l'home és feble i pecador i sempre té la necessitat de ser cridat a la conversió».

Reaccions

Tant l'editorial de *La Civiltà Cattolica* com la catequesi del Papa han animat un insòlit debat en els mitjans de comunicació al voltant del cel. En aquesta discussió ha participat, entre d'altres intel·lectuals, el professor Carlo Molari, membre de l'Associació de Teòlegs italians i durant molts anys professor de Dogmàtica a la Pontificia Universitat Urbaniana de Roma.

Quan l'home rebutja Déu

Una setmana després de parlar sobre el cel, el Papa va recuperar el tema de l'infern tractat anteriorment per *La Civiltà Cattolica*. Davant de més de 8.000 persones el Sant Pare va explicar que «Déu és Pare infinitament bo i misericordiós. Però l'home, cridat a respondre-li en llibertat, pot elegir rebutjar definitivament el seu amor i perdó, sotraient-se així per sempre a la comunió joiosa amb Ell». Davant d'aquesta situació, la doctrina cristiana parla de «condemna» o «infern».

Si els jesuïtes afirmaven que ni Déu ni l'Església no volen l'infern, Joan Pau II va recordar a més que «no és un càstig infligit des de l'exterior, sinó des del desenvolupament de premisses ja establertes per l'home en aquesta vida. (...) En sentit teològic, és l'última conseqüència del mateix pecat que es resol contra qui l'ha comès. (...) L'infern indica, més que un lloc, la situació en què arriba a trobar-se qui lliure i definitivament s'allunya de Déu, font d'alegria i de vida.»

El Pontífex va finalitzar la catequesi assegurant que «l'ús impropri d'imatges bíbliques no ha de crear psicosis o angioxa, sinó que representa una amonestació necessària i saludable de la llibertat, en l'anunci que Jesús ressuscitat ha vençut Satanàs, donant-nos l'Esperit de Déu, que ens fa invocar "Abbà, Pare"». (Zenit)

Realitats fora d'aquest món

Per a Mn. Josep Gil, professor d'Escatologia de la Facultat de Teologia de Catalunya i prevere de la diòcesi de Tarragona, la difusió que s'ha donat a l'editorial de la revista *La Civiltà Cattolica* i a la catequesi del Papa és «desaforada i exagerada».

Segons Mn. Gil, «tothom sap perfectament que l'infern i el cel no són cap lloc físic». Aquest professor d'Escatologia afirma que és evident que no es pot parlar de l'infern d'una manera física perquè «de cap de les maneres pot formar part d'aquest món i, per tant, no pot estar format per foc, que és un element del nostre món». No obstant això, la majoria de persones, quan pensa en l'infern, acostuma a tenir la imatge d'un recinte ple de fogueres. D'altra banda, Mn. Gil assegura que si la tradició bíblica quan parla de l'infern fa referència al foc és perquè «és una imatge molt clara: el foc destrueix sense destruir. És arribar a l'aniquilament últim sense arribar a desaparèixer del tot.» (R.M.J.)

Molari ha declarat al diari *La Repubblica* que sempre s'ha pensat en el paradís com en un lloc on es pot volar, escoltar els àngels tocar, i és que «la imaginació s'ha posat a treballar per construir un món que no aconseguim anticipar».

Segons Molari, el paradís és «la plenitud de la relació amb Déu. L'experiència religiosa ens fa percebre una Presència, però en tant que éssers limitats no aconseguim expressar-ne la grandesa». Sobre la consideració del Papa sobre la possibilitat de viure a la terra un avançament del cel afirma que «val fins i tot per a qui ni tan sols creu en Déu. Val per a qui percep que la realitat és més rica i profunda que tot allò que es presenta a nosaltres en les actuals modalitats».

Per al professor Molari, «pensar en les realitats últimes és decisiu. La humanitat ha descobert la insuficiència de coses, situacions, experiències i persones amb relació a la tensió que portem al cor». Això no obstant, es fa difícil que la societat actual es plantegi realitats d'aquesta mena. Així ho creu el professor Inos Biffi, professor de la Facultat Teològica de Milà i de Lugano: «Si el cel ha desaparegut o s'ha ennuvolat en la consciència, ha desaparegut i s'ha ennuvolat Jesucrist. L'únic camí perquè reaparegui és que Jesucrist hi torni mitjançant l'Evangeli i la fe.»

D'altra banda, el professor Biffi concreta que «el cel és allà on es veu i s'estima el Pare. Allà hi ha benaurança eterna i alegria que no acaba. Perquè no s'ha d'entendre el cel com un lloc físic que tingui les característiques dels cossos terrestres que són objecte d'experiència; el cel traspasa tota representació i tota experiència terrenal i temporal, del gènere d'aquelles que ens són familiars». També afirma que «qui viu en gràcia ja és al paradís. Qui estima Déu ja és al cel, des del moment que el cel és dintre seu». (Zenit)

Bòsnia

església en el món

Els bisbes catòlics interpel·len la comunitat internacional

■ Difícil retorn dels refugiats i desplaçats

BANJA LUKA.— L'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal de Bòsnia i Hercegovina s'ha dirigit de nou a les autoritats bosnianes i a la comunitat internacional perquè donin suport amb més convicció al retorn dels refugiats i dels desplaçats. Els bisbes exigeixen al govern de Sarajevo que «defensi els drets humans, especialment el dret de la gent a tornar a les seves llars».

L'episcopat catòlic de Bòsnia i Hercegovina rebutja l'asserció segons la qual els croates de Bòsnia no volen tornar i deploren una política de «doble moral». Els bisbes, presidits per l'arquebisbe de Sarajevo, Mons. Vinko Puljic, denuncien «aquells que desanimen les persones que desitgen tornar a casa i que bloque-

gen o interfereixen el seu retorn».

En una carta adreçada al president del Govern i al Consell de Ministres de Bòsnia i Hercegovina, a Càritas Internacional i als representants de les institucions i organitzacions internacionals de Sarajevo, el cardenal Puljic explica les barreres que obstaculitzen el retorn dels

refugiats: «El clima polític inestable, les qüestions no resoltes a nivell constitucional de la representació electoral de les diferents nacionalitats, la difícil situació econòmica, l'elevat índex d'atur i l'extrema lentitud en la restitució de la propietat privada, entre altres coses.»

Els bisbes constaten, a més, que la comunitat internacional falta als seus compromisos respecte de l'assistència per facilitar el retorn dels refugiats, la restitució dels seus béns i la protecció dels seus drets i les seves llibertats. Així mateix, denuncien una certa indiferència de les autoritats en relació als sectors més pobres de la població: minusvàlids,

ancians, pensions molt baixes, persones que no poden accedir a l'habitatge ni a la sanitat, etc.

«Durant la guerra, l'Església ha atès eficaçment la població per mitjà de les seccions diocesanes de Càritas i de l'ajut rebut de l'estranger. Tanmateix, l'ajut internacional ha minvat significativament i alguns sectors de la població es troben en pitjor situació ara que durant la guerra», avisen els prelats. I afegeixen: «Alguns responsables influents de la comunitat internacional, si bé asseguren públicament el seu suport al retorn dels refugiats, apliquen criteris diferents segons sigui la seva religió o la seva nacionalitat.» (APIC)

No més violència contra els serbis

KOSOVO.— Aquesta és la crida que ha fet el Sant Sínode de l'Església ortodoxa russa davant de la situació que es viu a Kosovo: «La sang encara es vessa; els civils, el clergat i els religiosos estan subjectes a la violència, expulsions i humiliacions. Moltes esglésies ortodoxes han estat abandonades, assolades o inclús cremades o destruïdes. El patiment dels albanesos de Kosovo ha donat pas al patiment dels serbis locals.» Els pastors de l'Església ortodoxa russa demanen als albanesos de Kosovo que procurin evitar venjances i odís «que perjudiquen tot aquell que llença un pecat sobre la seva equena i que elimina l'esperança d'una pau autèntica i duradora». També reclamen a les forces internacionals de pau que facin tot el possible per protegir els civils i els llocs de culte i afirmen que «només hi haurà una veritable resolució del conflicte si tota la gent de la regió té assegurada la vida i la dignitat, independentment del seu origen ètnic o religiós i les seves conviccions polítiques». (Zenit)

VATICÀ

Missatge del Papa a Mohamed VI

Hassan II era, per al Papa, un home desitjós de pau.

ROMA.— La trobada històrica a Casablanca i el paper dut a terme per Hassan II en el procés de pau d'Orient

Mitjà han estat recordats per Joan Pau II al telegrama de condol per la mort del sobirà, enviat al nou rei del Marroc, Mohamed VI. Joan Pau II afirma que conserva «la imatge d'un home desitjós de desenvolupar el diàleg entre els creients i contribuir a establir la pau entre les nacions, sobretot a l'Orient Mitjà». Hassan de Marroc va ser el primer cap d'Estat d'un país àrab que va convidar el Pontífex, i Joan Pau II va ser el primer Papa que va visitar un país islàmic, que va parlar als joves, en agost de 1985. El rei Hassan, rebut al Vaticà el 1991, havia definit el Sant Pare com «educador i defensor dels valors que són comuns a la fe islàmica i a la fe cristiana». (Zenit)

ITÀLIA

Camí dels altars

PALERM.— L'arquebisbe de Palerm, Mons. Salvatore de Giorgi, ha anunciat que pròximament s'obrirà el procés diocesà del pare Pino Puglisi, assassinat per la màfia. El P. Puglisi treballava amb els nens del carrer del barri palermità de Brancaccio i els toxicòmans, usant uns locals que havien estat sota el domini de la màfia. Va crear un grup de joves voluntaris i el centre d'acollida «Pare Nostre». Havia confiat la restauració de la parròquia a una firma no controlada per la màfia, per la qual cosa va rebre diverses amenaces fins que el dispararen a boca de canó a la porta de casa seva. (C.C)

FILIPINES

Nou president de la Conferència Episcopal

MANILA.— Mons. Orlando Quevedo, arquebisbe de Cotabato, és el nou president de la Conferència Episcopal filipina. Mons. Quevedo, religiós oblat de Maria Immaculada, ha treballat en diverses comissions de la Conferència Episcopal des de la seva ordenació episcopal el 1980. L'arquebisbe de Cotabato presideix actualment la Comissió per a l'Acció Social i Justícia i Pau. (APIC)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores

Ens desplaçem a domicili.

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 44 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

BRASIL

L'Evangelì sobre rodes

RÍO DE JANEIRO.— Al Brasil, tres preveres animen la pastoral «Rodoviária» entre els camioners. El polonès Mario Litewka, de 62 anys, ha estat l'iniciador d'aquesta forma d'apostolat. Amb ell, dos preveres més, Miguel Staron, de 44 anys, i Germano Nalepa, de 42, recorren una mitjana de 45.000 quilòmetres l'any. «El nostre objectiu —diu el pare Mario— és ajudar els camioners a trobar aquells principis humans més autèntics que, a poc a poc, es perden en la brutalitat de la vida a la carretera.» (*Zenit*)

CAMERUN

Els bisbes proposen un observatori contra la guerra

YAONDÉ.— L'Associació de Conferències Episcopals de la Regió de l'Àfrica Central considera que cal establir un «observatori independent de prevenció i resolució pacífica dels conflictes a la regió. Els bisbes s'hauran d'encarregar d'establir relacions amb els governs i les organitzacions cridades a vetllar pel manteniment de la pau i pel respecte dels drets humans». El bisbe de Kinkala (Congo Brazzaville), Mons. Anatole Milandou, ha estat l'encarregat de formular aquesta proposta i ha assenyalat que cal que l'Església es comprometí en l'educació dels joves per la pau, en la moralització dels polítics, per crear un moviment de reconciliació, reconstrucció, desenvolupament i unitat. Mons. Milandou també ha ressaltat la necessitat que l'Església tingui un lloc d'observador en els organismes polítics i econòmics de la regió. (C.C.)

VIETNAM

Els pelegrins a La Vang esperen l'enviat papal

HUÊ.— Del 13 al 15 d'agost se celebrarà la cloenda del bicentenari de les aparicions de la Mare de Déu de La Vang, de la qual els vietnamites són molt devots. L'any passat el Papa va enviar el cardenal Pham Dinh Tung, arquebisbe de Hanoi, per a les celebracions de l'obertura del bicentenari. Per a la cloenda, «la Santa Seu ha proposat el cardenal filipí José Sánchez, exprefecte de la Congregació del Clergat, com a enviat especial del Papa, però el Govern vietnamita no hi està d'acord. Fins ara no tenim més notícies al respecte», explica l'arquebisbe de Huê, Mons. Stefano Nguyen Nhu The. (*Fides*)

Paraguay

Joves catòlics demanen una reforma moral

■ Tres mil participants al Primer Congrés Nacional

ASUNCIÓN.— El Primer Congrés Nacional, celebrat a Asunción, capital del país, va reunir uns tres mil joves paraguaians. Els participants van fer una crida a les autoritats i a la societat per establir les bases d'una reforma moral que permeti superar les tensions per qu  travessa la nació.

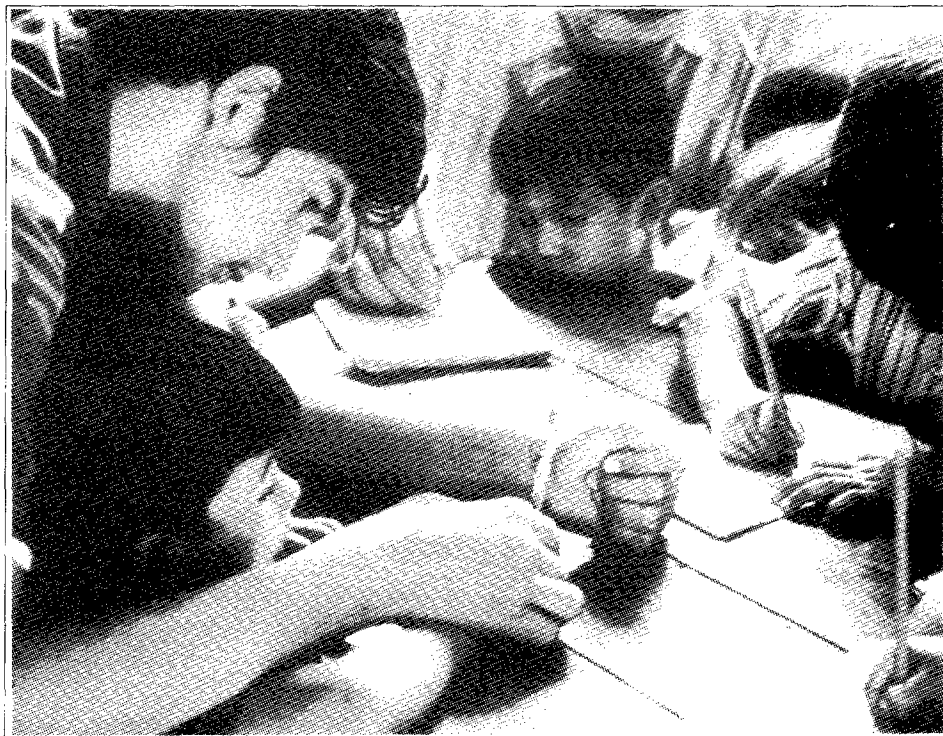
El Congrés va durar tres dies i va ser organitzat pel Moviment Familiar Cristià. L'esdeveniment es va clausurar amb una processó i una missa a la catedral, i amb la redacció de dues cartes públiques dirigides als polítics i a les autoritats eclesiàstiques.

En la primera, els joves exigeixen especialment als parlamentaris que posin fi a la impunitat, a les baralles entre bàndols polítics i a la corrupció, així com una atenció més gran a la salut i a l'educació. A més de la seva preocupació per la problemàtica social paraguaiana, els joves manifesten la seguretat que l'origen de la crisi rau en «la manca d'un compromís moral que parteixi de la consciència personal de cada ciutadà».

En la segona carta, la joventut paraguaiana demana a les autoritats de l'Església que continuïn impulsant el treball entre els moviments eclesials per permetre una evangelització més eficaç, «que arribi a tothom i que busqui els fidels amb mitjans cada cop més efectius».

El pare Luis Tosiani, que va presidir la celebració eucarística de cloenda, va proposar als congressistes que s'esforcessin per aconseguir la conversió personal i va recordar la importància de la tolerància, entesa a la llum de l'Evangel·li: «La presència de Crist entre nosaltres és una crida a recuperar la tolerància cristiana, que no és acceptar qui fa una cosa perquè li passa pel cap» sinó que «parteix d'un concepte fonamental: l'ésser humà, home i dona, és imatge i semblança de Déu i reflecteix la seva relació amb el Creador».

El P. Tosiani els va exhortar a col·laborar activament en la missió de l'Església i va recordar que no és una institució per a àngels ni constituïda per àngels: «L'Església és una comunió de pecadors i per a pecadors.» (*Zenit*)

Els joves reclamen més atenció per a l'educació.

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

*Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.*

- ☐ PARE JOSEF GRAU
Convento de PP. Franciscanos
c/ Lavalle, 325
4600 Jujuy
ARGENTINA..... 26.884 ptes.
- ☐ MARIA BRANCADELL GIMENO
R. Caputx. Mare Divi Pastor
Apartado 173
2100 Guadalupe
COSTA RICA..... 26.884ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.
 Banc / Caixa

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

c/ Puiggari, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Costa Rica

Manipulen la posició vaticana en una campanya d'esterilització

■ Els bisbes denuncien aquest fet a través d'un comunicat

SAN JOSÉ.— La Conferència Episcopal costa-riquenya ha emès una nota en què aclareix la informació donada pel Ministeri de Salut, en què se suggereix que la Santa Seu estaria d'acord amb les pràctiques d'esterilització indiscriminada.

En un comunicat de premsa sobre el decret N. 27.913-S, que autoritza l'esterilització indiscriminada i que preveu extirpar òrgans reproductors sans, el Ministeri de Salut diu que «està motivat (el decret) en la necessitat d'un nou enfocament de salut reproductiva, d'acord amb els conceptes aprovats en fòrums nacionals i internacionals, en l'elaboració dels quals va participar activament la Santa Seu». Arran d'aquesta declaració, els bisbes manifesten que la posició de la Santa Seu davant de l'esterilització indiscriminada «es manté invariable, per la qual cosa quan participa en fòrums internacionals ho fa per exposar de forma transparent i amb arguments convincents la defensa de la vida i de la integritat física de les persones, i la conseqüent desaprovació de tot allò que directa-

ment o indirectament la posi en perill».

Els prelats han recordat que en un document de treball del Pontifici Consell de la Família es va reiterar la mateixa oposició de la Santa Seu a l'esterilització: «En el pla moral, per constituir una supressió deliberada de la funció procreativa, no viola només la dignitat humana, sinó també tota responsabilitat sobre el domini de la sexualitat i la procreació.»

La Conferència Episcopal de Costa Rica denuncia, d'aquesta manera, la manipulació que s'ha volgut fer de la posició de la Santa Seu davant de l'esterilització i declara que «defensa les seves posicions a favor de la vida i de la integritat física de les persones, radicalment contràries a tot allò que les amenaça com l'avortament, l'esterilització indiscriminada i l'eutanàsia». (Zenit)

L'Església defensa la vida en tots els seus estadi.

ESPANYA

Nou espanyols més al Sínode d'Europa

MADRID.— El Papa ha nomenat dos bisbes més per participar al Sínode dels Bisbes: Francisco Álvarez Martínez, arquebisbe de Toledo, i Javier Echevarría Rodríguez, bisbe de la prelatura personal de l'Opus Dei. També han estat nomenats experts per a l'assemblea sinodal: Pedro Rodríguez, de l'Opus Dei, professor de la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra; Juan Antonio Martínez Camino, jesuïta, professor de la Universitat Pontifícia de Comillas i secretari tècnic de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe de la CEE, i Cándido Pozo, també jesuïta, professor de la Facultat de Teologia de Granada. Entre els 38 auditors, n'hi ha quatre d'espanyols:

Jesús y Juana Carrascosa, membres del Centre Internacional de Comunió i Alliberament; el fundador del Camí Neocatecumenal, Kiko Argüello, i el president de la Conferència de l'Estat espanyol, Jesús M. Lecea, religiós escolapi.

Aquests nomenaments se sumen als bisbes espanyols elegits i confirmats com a membres d'aquest Sínode, que se celebrarà a Roma l'octubre: Antonio M. Rouco (arquebisbe de Madrid), Ricard Maria Carles (arquebisbe de Barcelona), Gabino Díaz (arquebisbe d'Oviedo), Elías Yanes (arquebisbe de Saragossa), Fernando Sebastián (arquebisbe de Pamplona), Juan María Uriarte (bisbe de Zamora) i José Sánchez (bisbe de Sigüenza-Guadalajara). (SIC)

Nou prior provincial dels carmelites de Castella

MADRID.— Els carmelites de Castella han elegit el P. Juan de Dios Sanz com a nou prior provincial. També han designat Florentino Bocos, Juan Evangelista Ortiz, Tomás Cámara i Marín Antonio Lozano com a consellers. El P. Juan de Dios Sanz va néixer a Canalejas de Peñafiel el 19 de febrer del 1933. Va ingressar al seminari menor de l'Henar el 1946. Després d'un any de noviciat va professar com a religiós carmelita el 1950. Va estudiar filosofia i teologia al seminari diocesà de Salamanca, i va ser ordenat prevere a Segòvia el 15 de març del 1957. (SIC)

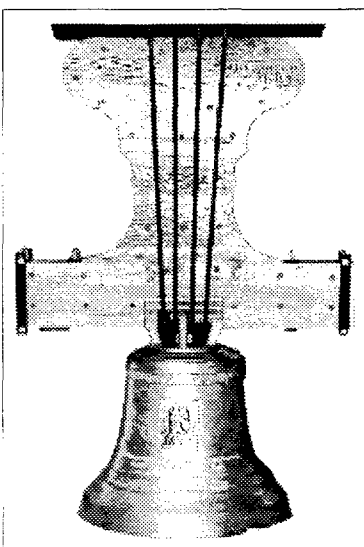
ERMEC

 DIV. DE RELLOTGERIA I
AUTOMATITZACIÓ

**Experiència,
Tradició i
Tecnologia**
**Tots els serveis per al
seu campanar:**

- Campanes noves
- Soldadura de campanes històriques
- Jous i batalls
- Automatismes
- Relotgeria monumental

 Des de la més gran a la més petita,
per a nosaltres totes són importants.

 Alcalde de Móstoles, 42, baixos - 08025 Barcelona - Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885 - ermec@ermec.com — http://www.ermec.com/campanar

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

 DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Real, 21, 2n - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcpna@ctasa.es

Espanya

«Sóc fill de l'Església gràcies a la Societat de Sant Vicenç de Paül»

■ José Ramón Díaz-Torremocha és el president internacional d'aquesta organització catòlica

MADRID.— El president de la Societat de Sant Vicenç de Paül a l'Estat espanyol, José Ramón Díaz-Torremocha, ha estat elegit president internacional de la Societat. Es tracta del primer espanyol que ocupa aquest càrrec. Té 52 anys, està casat i és pare de tres fills. Va ingressar a la Conferència de Sant Llorenç de Madrid amb 17 anys. Des de llavors, s'ha encarregat de diferents tasques en la Societat.

José Ramón Díaz assegura que aquesta nova responsabilitat implica «l'assumpció d'un nou servei en l'organització de les Conferències al món i de l'intent personal d'aprofundir en el servei als pobres». Preguntat sobre les línies que pensa seguir en el mandat, respon que «la Societat de Sant Vicenç ha viscut amb freqüència absolutament aïllada, preocupant-se únicament de l'ajut per a aquells que ho necessitaven. Avui només amb això ja no n'hi ha prou. També cal connectar amb la societat civil i explicar què són capaces de fer en 135 països prop d'un milió de persones al servei dels més necessitats, seguint el pensament del beat Federico Ozanam. També

caldrà potenciar l'intercanvi de recursos entre els països amb més possibilitats en tots els àmbits i els que en tenen menys».

La Societat de Sant Vicenç de Paül va ser fundada per un grup d'estudiants universitaris el 1833. Avui continua conservant el caràcter laical. És present en 135 països d'arreu del món i aplega prop d'un milió de socis, a més de nombrosos col·laboradors voluntaris, cosa que fa que sigui una de les organitzacions catòliques més antigues i esteses. El seu principal objectiu és intervenir en les situacions de pobresa i desigualtat, i ajudar els més necessitats, dintre d'un compromís cristià. José Ramón Díaz defineix la Societat com «la millor i

més responsable manera, per part dels laics, d'assumir i de ser llera de les promeses baptismals. Aquesta associació no és dependent de la jerarquia i els seus càrrecs són tots seglars» i subratlla que «és un cant continu a la responsabilitat de tots els batejats en la vida de l'Església i no només a la d'aquells de vida consagrada». En aquest sentit, destaca que aquesta responsabilitat «es concreta en el servei als més necessitats, serveis que abasten tota la vida de l'home, des que neix fins que mor, i que tenen com a tret fonamental el contacte amb qui pateix».

José Ramón Díaz-Torremocha està vinculat a la Societat des dels disset anys: «Si he pogut ser pare, professional, amic i, sobretot, fill de l'Església, ha estat gràcies a la meua pertinença a la Societat i a la gran quantitat de coses que he rebut dels meus consocis i de les persones a qui he pretès ajudar a través de les Conferències.»

Rosa María Jané Chueca

Ajudes per a projectes d'evangelització

MADRID.— El Comitè Executiu de la Conferència Episcopal espanyola ha aprovat la concessió d'ajudes a 40 projectes pastorals per un valor de 69.500.000 ptes. Entre ells destaquen un departament de material catequètic (Romania), una emissora de ràdio (el Brasil), una casa per a les germanes de Luanda (Angola), dos centres missioners (Guatemala) i la rehabilitació de la parròquia Crist Rei de San Pedro de Macoris (República Dominicana). Al llarg d'aquest any, el primer del seu funcionament, el Fons d'Ajuda a Projectes d'Evangelització de la CEE ha distribuït 323.702.788 ptes. per a 111 projectes. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Carta Dominical

L'avortament amb la píndola també és un crim

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Ha estat notícia recentment que, dins d'uns mesos, s'introduirà en el nostre país l'ús de la píndola abortiva RU-486, encara que l'ús en quedarà reservat al sistema hospitalari, en les set primeres setmanes i en els supòsits d'avortament despenalitzats per la llei. Malgrat aquestes reserves, aquest producte químic abortiu planteja un greu problema moral. Uns metges amics, especialistes en ginecologia, m'han demanat que exposi el pensament de l'Església sobre aquesta qüestió. Ho faig fent referència al que han dit un expert del vaticà i alguns bisbes europeus, entre els quals hi ha els qui formen la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola.

Sobre el judici moral que mereix la píndola RU-486 les opinions són diverses i fins i tot contradictòries.

Una mostra d'això són les recents declaracions del president de la Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública, el qual, davant la notícia que ens ocupa, afirmava: «És molt positiva. El que crida l'atenció és que s'hagi trigat tant a implantar a Espanya. Podia haver-se fet fa ja alguns anys».

El teòleg Gino Concetti, en un article publicat a *L'Osservatore Romano* (8.VII.1999), comentava la notícia que l'Institut Federal per al control sobre els fàrmacs de Berlín, registrà i pràcticament donà via lliure, el 24 de juny proppassat, a la píndola RU-486, unint-se a països en què ja es comercialitza, com França, Suïssa i Gran Bretanya. «Que aquesta píndola hagi de ser utilitzada amb les acostumades prescripcions mèdiques i sota el control de l'estructura sanitària, no canvia la dimensió tràgica del fet. És una píndola abortiva, i prou».

El teòleg es plantejava un raonament que ja hem pogut escoltar en altres qüestions morals: autoritzar la píndola abortiva no és el mateix que avortar. Ningú que no la vulgui ni l'adquirirà ni la utilitzarà. «Aquest raonament, típic dels qui volen afavorir la permissivitat —responia—, no és acceptable. Si resulta aberrant per part de l'autoritat obligar els ciutadans a avortar, no està exempta de responsabilitat la decisió de l'autoritat pública que permet la lliure circulació dels productes que serveixen per matar». També es plantejava el fet que amb aquesta píndola l'avortament resulta més que mai reconduït a un fet privat de la dona, i que el metge,

en aquest cas, limita la seva intervenció a una prescripció legal. A la vegada, es produeix una fal·làcia o una perversió del llenguatge, ja que es prescriu un «fàrmac» com si l'embaràs —l'espera d'un fill— fos una malaltia.

Monsenyor Karl Lehman, president de la Conferència Episcopal d'Alemanya, ha declarat: «Tot avortament és i segueix essent injust. La RU-486 no és en absolut un progrés a favor de la dona, com en canvi es vol defensar». I el cardenal Joachim Meisner, arquebisbe de Colònia, ha dit: «Avui és un dia de dol per a Alemanya. L'autorització de la RU-486 és una infracció del dret, i continua essent-ho encara que sigui promoguda per campanyes públiques i dels polítics. Quan un institut federal autoritza un mitjà per matar la persona amb el nom de 'fàrmac' o de 'medicina', minimitza culpablement i de manera intolerable la mort del 'nasciturus'. L'Institut Federal (per al control dels fàrmacs) s'ha posat al servei dels grups d'interès i ha faltat greument als seus deures».

La Conferència Episcopal Espanyola, per mitjà de dues declaracions de la Comissió Permanent, ha deixat clara la seva oposició a la píndola abortiva. La primera, de juny de 1998, es titula: «L'avortament, amb la píndola, també és un crim», i repeteix en substància els judicis dels altres episcopats europeus sobre la RU-486. En la segona declaració, «Amb la píndola també es mata» (octubre de 1998), dèiem sintèticament que «la compassió que mata no és una veritable compassió».

Paraula i vida

Conductors responsables i prudents

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Les carreteres i les autopistes s'omplen de cotxes durant els mesos d'estiu, amb motiu de les vacances. Això significa també un augment d'accidents. Bo serà que pensem una mica en el deure cívic i moral de conduir observant les normes de trànsit, amb prudència i amb molta solidaritat.

Les xifres del nombre d'accidents, de morts i de ferits en carretera s'han convertit ja en pura estadística. Es compara si són molts més que en el darrer estiu.

Tanmateix, darrere d'aquestes xifres hi ha persones i famílies.

Tot això hauria de fer prendre major consciència de la nostra responsabilitat quan conduïm un cotxe o una moto, per tal d'obligar-nos a fer-ho amb la màxima prudència i també amb un sentit afinat de la justícia i de l'amor envers els altres, membres de la pròpia família o bé d'altres.

La majoria d'accidents de circulació es deuen a errades humanes: velocitat excessiva, avançaments prohibits, falta de respecte als senyals de trànsit, excés d'alcohol, etc. No hi ha dubte que conduir malament, imprudentment, en males condicions físiques, és una patent d'homicida o suïcida.

És ben cert que quan conduïm un automòbil no ho fem pas enmig del desert, aïllats completament dels altres. Ho fem en les autopistes i carreteres, al costat i enmig de moltes altres persones i famílies que també circulen. Això fa que no siguem responsables només de la pròpia vida, sinó també de la vida dels altres, i tant la nostra com la del proïsme no és nostra, sinó de Déu. Per això, conduir bé és sinònim de solidaritat. És un deure

de justícia i d'amor.

Qualsevol vida humana és valuosa i important. Però el més trist és que la majoria d'aquestes víctimes són persones joves en plena primavera de la vida, i que el noranta per cent de les causes dels sinistres són infraccions del Codi de Circulació que es poden evitar. També és cert que augmenten molt, a conseqüència d'aquests accidents de circulació, les persones joves hemiplègiques, les quals veuen limitades les seves capacitats per a tota la vida.

La vida i la salut física són béns preciosos confiats per Déu. Els hem d'atendre raonablement, bo i tenint en compte les necessitats dels altres i el bé comú. El *Catecisme de l'Església catòlica*, parlant del respecte a la vida corporal, afirma que «els qui en estat d'embriaguesa o per gust immoderat de la velocitat posen en perill la seguretat dels altres i la seva pròpia a les carreteres, al mar o a l'aire, es fan greument culpables».

Bo és que invoquem la protecció de sant Cristòfol, però alhora cal que siguem conductors responsables i prudents.

opinió

Zoom

El primer ministre israelià, Ehud Barak, i el president de l'autoritat palestina, Yasser Arafat, s'han donat les mans en gest d'amistat i col·laboració, iniciant la represa del camí de la pau. El món té posada la mirada sobretot en Barak, que haurà de refer el camí abandonat o, millor dit, boicotejat pel seu antecessor, que va mostrar-se poc amic de la pau, oblidant que israelians i palestins estan «condemnats» a entendre's si veritablement volen subsistir.

Notes insignificants

Germà Adrià

La teva mirada

Senyor, vull conversar amb tu sobre el passatge de l'Evangeli on sacia- ves la gana de tots els que et seguien. Tothom, entusiasmat per Tu. Els apòstols es devien sentir ja ministres d'un gran regne. I Tu, Senyor, els dius que se'n vagin, que s'embarquin, que Tu ja els aniràs després a l'encontre.

Els van cap a la barca. I Tu vas sol a la muntanya. A resar sol. Deixa que t'espïi, Senyor. Sol. Sense testimonis com al Tabor. Sol amb el teu Pare. Què li devies dir? Com li parlaves? O simplement t'hi identificaves i et quedaves allà, amb el Pare?

Molts necessiten moltes paraules per pregar. Alguns, fins i tot, no saben pregar sense fórmules d'oració, o sense salms per repetir o sense cants per tornar a cantar per centèsima vegada.

Tu, Senyor, sol amb el Pare. Deixa, Senyor, que et segueixi en la teva soledat. Que et miri mentre preguntes al Pare. Que t'escolti, si és que dius alguna cosa. Que estigui al teu costat. I ensenya'm a pujar a la muntanya, Senyor. Ensenya'm a anar a la soledat per pregar-te millor, més competent amb tu. Ho necessito, Senyor. Ho necessitem tots, i més els que ens enfonsen en la necessitat dels marginats.

Deixa, Senyor, que sol, lluny, m'endinsi en el teu Cor i senti el batec del teu Amor. Que pregui, et pregui, sense ni tan sols parlar-te. Que aprengui a callar davant teu, perquè Tu puguis entrar en els meus pensaments i sentiments. Deixa, Senyor, que estigui sol amb Tu, perquè aprengui a confiar-te totes les meves ànsies, preocupacions, alegries, desitjos. I deixa'm, també, que et vagi parlant sobre cadascun dels amics a qui voldria estimar com Tu els estimes.

Senyor, aquesta setmana he rebut una lliçó de pregària senzilla. Vaig anar a missa a la Macarena amb la mare d'un jove pres i després de la missa em va dir: «Germà, quedem-nos una estona asseguts.» «Perquè?, estàs cansada?» «No, Germà, deixa que miri la Mare de Déu...» La seva forma de pregària senzilla: mirar la Mare de Déu. I mirar-te a tu sense dir res, perquè Tu ja saps tot el que necessitem i desitgem. Ensenya'm, Senyor, a mirar-te sense dir-te res. I que Tu em miris i em sàpiga mirat per Tu. Després, Senyor, portaré la teva mirada pels carrers i per les presons. I tant de bo que la gent del carrer i els presos endevinin en mi la teva mirada i també sàpiguin mirar-te. Tu sempre els estàs mirant. Senyor que, a tot estirar, et digui amb sant Pere: «Salva'm.» O que com els apòstols em postri davant teu i et sàpiga clamar: «Realment tu ets el fill de Déu.»

La mare del jove pres mirava la Mare de Déu i ja en tenia prou. Que jo sàpiga mirar-te a Tu sempre i a tot arreu.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Augmenten els joves que creuen en ciències ocultes

Altàlia, els joves de menys de 30 anys creuen en l'astrologia, en el poder dels mags i en les ciències ocultes en general; això en un percentatge doble respecte de la generació que té més de 40 anys. Ho revela una enquesta feta pel sociòleg i professor Enzo Pace publicada per Edicions El Sol 24 Hores, de Milà.

Enzo Pace diu que el cristianisme no és rebutjat pels joves, però només se n'accepta una part i es barreja amb altres doctrines. «Això no és positiu perquè significa que aquests nois i noies que barregen les creences no saben què són cadascuna d'elles.» El sociòleg milanès veu una gran confusió en aquesta direcció. «Conec joves que opinen que Crist, Mahoma i Buda són, a fi de comptes, la mateixa cosa; desconeixen qui és cadascú. El cristianisme és un fet, és Déu

que s'ha fet home en Jesucrist. No pots prendre'n una part i deixar-ne una altra.»

Per altra banda, en l'esmentada publicació, l'antropòloga i estudiosa del món juvenil Cecilia Gatto revela que l'èxit de l'astrologia i l'esoterisme és el resultat d'una llarga onada de desacralització de la vida privada i col·lectiva que té les seves arrels en la meitat del segle passat. «Els joves no saben res d'aquesta història que tenen al darrere.»

Tots dos estudiosos manifesten que les ciències ocultes s'han incrementat per voler donar una resposta a les dificultats i al dolor humà. Ara bé, malgrat l'augment de les creences obscures i secretes dels joves, un percentatge gens menyspreable de nois i noies hi han perdut la fe, cosa que coincideix amb un retorn al missatge evangèlic, l'únic on troben una resposta al sentit de la vida i la solidaritat en el sofriment.

Una dada comuna dels corrents esotèrics és el mite de l'autorealització, de comptar només amb un mateix, mentre que l'experiència cristiana compta amb els altres. Quan hom no pot més troba un cristià que li diu: «El teu dolor és el meu dolor...» Una frase coherent —comenta Cecilia Gatto— amb la màxima de Crist: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a m'hi m'ho fèieu.»

Aquest axioma evangèlic —juntament amb testimonis personals— és un revulsiu per a molts joves que creien en la màgia i en les ciències ocultes. «Cal dir, però, que la recerca del missatge i el procés d'un retorn a l'evangeli requereix temps, reflexió i generositat d'esperit, cosa pròpia només de joves selectes», acaba dient Cecilia Gatto.

Punt de vista**Josep Casellas**

Capellà i periodista

Paraules contra la droga

L'Estat espanyol és un destí turístic de primera magnitud. Però aquest estiu ha estat notícia arreu del món per una altra raó: la descoberta de quinze tones de cocaïna amagades en un vaixell que va arribar a les Canàries i en un edifici a Galícia.

Juan Cotino, director general de la Policia Nacional, es va afanyar a declarar que amb la confiscació i les detencions realitzades s'han pogut evitar moltes morts. L'acció policial i judicial contra els narcotraficants és un dels fronts de lluita contra la droga.

La nostra societat reacciona contra aquest fenomen amb altres iniciatives, com ara organitzant partits de futbol o realitzant campanyes que recorden al ciutadà que té la darrera paraula a l'hora d'acceptar o de refusar la droga. Campanyes així són necessàries, tot i que tenen el risc de sobrevalorar la responsabilitat del toxicòman. La recent operació policial espanyola també haurà servit per mantenir viva la convicció que, a part dels toxicòmans i dels petits traficants i repartidors locals, hi ha més persones directament implicades en el tràfic d'aquestes substàncies.

L'acció dels cristians

Les comunitats cristianes han anat

passant del recel cap a la figura del drogoaddicte a la consciència que s'havien de posar al seu servei amb vista a la rehabilitació. A Catalunya, la Fundació Sense Cadenes, impulsada per Càritas, actua en aquesta direcció i fa una bona feina. Compta amb diversos professionals, i amb col·laboradors en règim de voluntariat, que donen suport a les víctimes de les drogues i a les seves famílies.

Es tracta d'una acció de caràcter social, però també d'una contribució a l'evangelització, ja que la proclamació de la Bona Nova està vinculada estretament amb les obres encaminades a la guarició de tota malaltia i de tot mal.

La posició de l'Església davant de la drogoaddicció inclou també la paraula profètica. En trobem un exemple eloqüent en un document publicat pels bisbes del País Basc i Navarra l'any 1984, intitulat *El món obscur de la droga juvenil*. En aquell text memorable, els prelatos des-

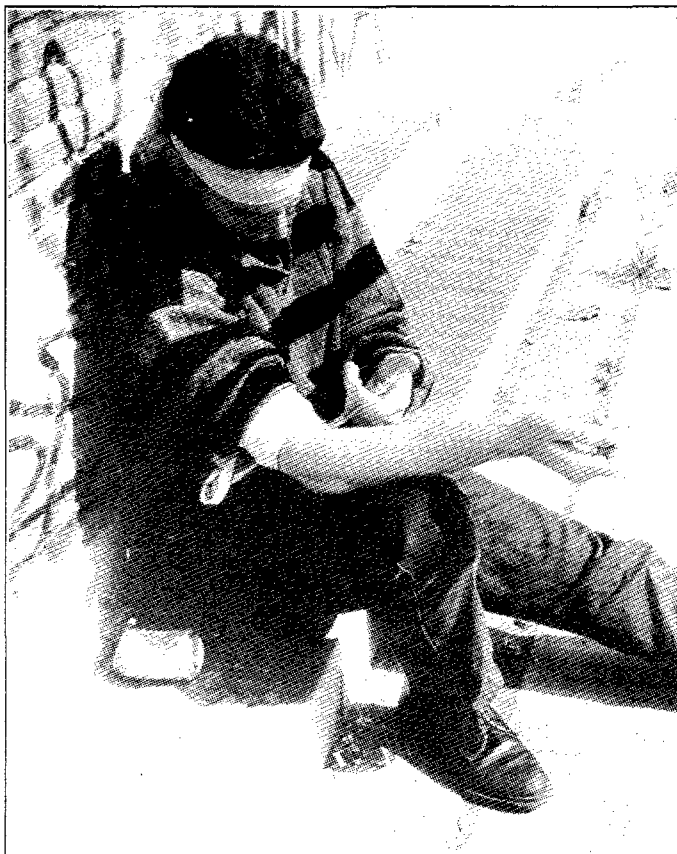
qualificaven «el comportament de grups armats que recorren, amb unes finalitats més que discutibles, a aquest nefast comerç amb substàncies tòxiques». I precisaven: «Aquest trist fenomen es dona, en ocasions, entre els fills de casa nostra

mateix.» Plens de coratge, afirmaven: «Tampoc no podem deixar de denunciar el procedir de qualsevol investigació, per part de membres de les Forces de Seguretat de l'Estat, que empli, en algunes circumstàncies, l'esquer de la droga com a mitjà per obtenir informació o com a instrument de recerques policials.»

Per un nou document

El document dels bisbes bascos i navarresos va ser publicat ara fa quinze anys. Més cap aquí, l'any 1992, el Consell Pontifici per a la Família també va editar-ne un, sobre aquest mateix tema, amb el títol *De la desesperació a l'esperança*.

Potser ja hagi arribat el moment que els bisbes europeus, de tot l'Estat, del País Basc o de Catalunya, reprenguin el tema i escriguin o pronuncin paraules il·luminadores, de denúncia i també d'anunci, adreçades als cristians i a tota la població. És un bon servei que l'Església podria fer a la societat. Les enormes proporcions que ha anat adquirint el tràfic de drogues, i les seves conseqüències sobre les capes més indefenses de la població, justifiquen que l'Església faci tot el que estigui a la seva mà i sigui conforme a la seva missió, per combatre la plaga de la droga.

a propòsit de la Bíblia

La llana

Després de recordar la varietat de fibres, naturals i artificials, amb què es fan els nostres vestits, se sorprendrà assabentar-se que a l'Israel bíblic només se n'usaven dues: el lli, del qual ja vaig escriure, i la llana. Únicament les dues, i no podien mesclar-se.

La llana era un article d'ús comú, com corresponia a un poble de tradició ramadera, és per això que el lli, que venia d'Egipte o que podia cultivar-se només a certs punts d'Israel, com ho certifica el calendari de Guèzer, fos considerat de superior categoria, de tal manera que els vestits sacerdotals, per a les seves funcions litúrgiques, havien d'estar fets d'aquesta fibra vegetal.

El ramat era esquilat als mateixos llocs de pastura, el senzill filat era treball femení que podia exercir-se a la mateia llar. La dona també podia dedicar part del seu temps casolà a la confecció de peces senzilles. Les grans superfícies i les teles resistents a la intempèrie i a la forta tracció, eren resultat del treball masculí. Sant Pau ocupava en això el seu temps en algunes poblacions per no resultar costós a la comunitat on residís.

Molts lectors coneixeran els llençols gruixuts de

l'època de les nostres besàvies. Teles semblants servien per confeccionar la roba interior. I els nostres jerseis gruixuts de llana verge ens faran una idea de com eren les túniques dels israelites. I sense sotmetre-les a productes suavitzants. Tot el cos pica només d'imaginar-ho. Amb tot, hi havia persones que cercaven una austeritat més gran i, donant-li un sentit ascètic, es vestien amb teixits elaborats amb llana de camell. Gent com aquesta, penso en Joan el Baptista, estava excel·lentment preparada per a sacrificis durs i arriscades denúncies profètiques. Conductes com aquestes a molts els semblarà malsà masoquisme, però seguides per persones de gran talla espiritual es convertien en excel·lent terreny perquè florissin les millors virtuts.

La dona bona i diligent del final dels Proverbis s'espavilava fent a casa seva cinyells que després venia. Santa Maria segurament, en aquella caseta de Natzaret, dedicaria estones a les mateixes tasques. I objectes com el fus i la filosa li serien tan normals com el bolígraf o la bossa de la compra a la dona d'avui.

P-J Ynaraja,

capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

Els pares han de pregar pels fills

Sant Mateu conta (17:14-20) quin era el poder miraculós de Jesús, el Fill de Déu fet home. Ha tingut lloc la transfiguració. Un pare, que té el fill epilèptic, suplica Crist que el guareixi. Els deixebles prou han intentat restablir-lo en la salut, però no hi han pogut res. Jesús deplora l'actitud incrèdula de la gent davant d'ell. Fa portar el noi i, amb la força de la seva paraula, el guareix.

Jesús és compassiu amb els atribolats. En les afliccions i necessitats tots som invitats a recórrer a Jesucrist amb la més gran i segura de les confiances. No desatendrà pas les nostres súplices. I tot se'ns concedirà atenent el bé necessari. Val la pena anotar com els pares han de saber pregar pels seus fills. Una contribució excel·lent a les necessitats dels fills que els progenitors tant estimen.

Els deixebles no han pogut guarir el jove malalt per manca de fe. Han tingut una fe i una confiança imperfectes. Han vacil·lat. Jesús diu que la fe viva i confiada, per petita que sigui aconsegueix meravelles. La fe vertadera ha de ser ferma i viva. Que el Senyor envigoreixi la nostra fe!

Joan Guiteras i Vilanova

Transfiguració del Senyor i vida consagrada

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Amb data de la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, la Congregació per als Instituts de vida consagrada i les Societats de vida apostòlica han publicat una instrucció *Verbi Sponsa Ecclesia*. És un document que en certa manera complementa l'exhortació apostòlica *Vita Consecrata*, de Joan Pau II, corresponent al Sínode sobre la vida consagrada, de l'any 1994, desenvolupant especialment el tema de la clausura de les monges de vida contemplativa.

Les referències que tant l'exhortació *Vita Consecrata* com la instrucció *Verba Sponsa Ecclesia* fan a la Transfiguració del Senyor amb relació a la vida consagrada, i més indirectament a la clausura, inviten a una mirada al misteri des d'aquesta perspectiva.

La «icona» de la Transfiguració

«Per captar amb una visió de conjunt els seus trets essencials (de la vida con-

sagrada), ajuda singularment contemplar el rostre radiant de Crist en el misteri de la Transfiguració. A aquesta «icona» es refereix tota una antiga tradició espiritual, quan relaciona la vida contemplativa amb l'oració de Jesús «a la muntanya». A més, a ella es poden referir, en certa manera, les mateixes dimensions «actives» de la vida consagrada, ja que la Transfiguració no és només revelació de la glòria de Crist, sinó també preparació per afrontar la creu. Això implica un «pujar a la muntanya» i un «baixar de la muntanya»: els deixebles que han gaudit de la intimitat del Mestre, envoltats momentàniament per l'esplendor de la vida trinitària i de la comunió dels sants, com arrabassats en l'horitzó de l'eternitat, tornen de cop i volta a la realitat quotidiana, on només veuen «Jesús sol» en la humilitat de la naturalesa humana, i són invitats a baixar per viure amb Ell les exigències del disseny de Déu i emprendre valerosament el camí de la creu»

(*Vita Consecrata*, núm. 14).

En els apartats següents, Joan Pau II explica els diversos aspectes trinitaris del misteri de la Transfiguració fent veure l'actualització que això té en la vida consagrada. Són textos d'alta intensitat espiritual, que motiven en la seva arrel aquesta vocació especial a l'interior de la vocació cristiana general.

El sentit espiritual de la clausura

La recent instrucció parteix de la mateixa perspectiva per explicar el sentit que té la clausura de les monges de vida contemplativa.

«Associar la vida contemplativa a l'oració de Jesús en un lloc solitari denota una manera especial de participar en la relació de Crist amb el Pare. L'Esperit Sant, que conduí Jesús al desert, invita la monja a compartir la soledat de Jesucrist, que mitjançant l'«Esperit etern» va oferir-

se al Pare. La cel·la solitària i el claustre tancat són el lloc on la monja, esposa del Verb encarnat, viu plenament recollida amb Crist en Déu...»

«La clausura, fins i tot en el seu aspecte més concret, és, per això mateix, una manera particular d'estar amb el Senyor, de compartir l'anorreament de Crist mitjançant una pobresa radical que es manifesta en la renúncia no solament de les coses, sinó també de l'«espai», dels contactes externs, de tants béns de la creació, unint-se al silenci fecund del Verb a la creu» (*Verbi Sponsa Ecclesia*, núm. 3).

També en aquest document val la pena continuar la lectura, sobretot per adonar-se que, quan es parla de clausura, es parla d'una realitat plenament significativa per a la fe cristiana, i no d'una pràctica obsoleta. La renúncia de l'«espai», com diu la instrucció, és una crida a centrar el cor en la mateixa persona de Jesucrist ressuscitat.

petites homilies

Déu hi és

Josep M. Aragonès,

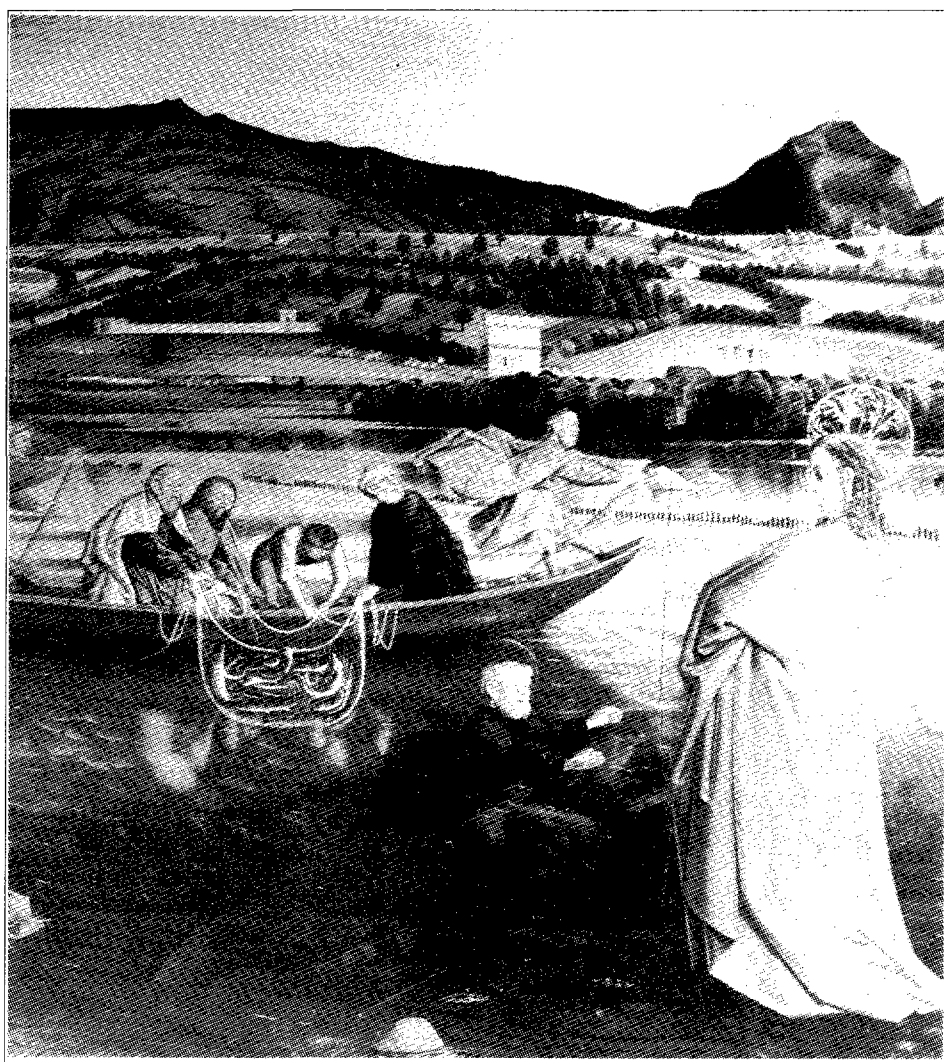
rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

De fantasmes no n'hi ha, però s'hi ha de creure. És un acudit, certament. Sols un acudit? Perquè aquest és el nostre mal. Creiem veure fantasmes i cridem de por. Com els deixebles. Quan els deixebles el veieren —a Jesús caminant sobre l'aigua— s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaven de por. La frontera entre la fe i la superstició és molt curta. Per mica que badem la traspassem. Llavors entrem en el terreny de l'excessiva reverència per les coses desconegudes o misterioses. Trepitgem terreny fals. Som al regne de la por. Un regne inexistent. Però que ens fa mal. Jesús els digué de seguida: no tingueu por, que sóc jo. La fe. Déu hi és. És a tot arreu. També en les coses desconegudes o misterioses. A partir d'aquesta fe no hi ha d'haver res que ens faci por.

La fe és certa. No és evidència. Però és seguretat. Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua. Seguretat afrontant el risc. Que vol dir emprendre la marxa disposats al que sigui, segurs d'arribar a terme. Ja pots venir. La invitació a la certesa. Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. La fe

en l'acció. Perquè, malgrat la feblesa del camí de l'aigua, Jesús hi era. El camí és ell. La terra ferma. La fe ens allibera de la incertesa de la por. Quantes vegades la fe ens ha fet caminar sobre l'aigua. La fe en la presència de Déu. Confessada i viscuda conscientment. La vida d'un gran nombre de creients —més dels que ens pensem— ho testimonia. La fe inconscient, però real. Com una flameta que crema fidel a l'interior del cor. Aquí hi ha les innombrables empreses generoses de tanta i tanta gent que treballa a favor dels altres. Fent país. En el sindicat. A l'escola. A l'associació de veïns. En una coral, un esplai, un centre excursionista... Déu hi és. Quina poca fe! Perquè en dubtaves? Saber trobar Déu, ara i aquí. El Senyor és a prop per salvar els seus fidels i la seva glòria habitarà al nostre país.

Déu hi és. A la nostra vida. A casa. Al carrer. I no és una força terrible, destructora. Elies esperava el pas del Senyor. Llavors vingué una ventada..., un terratrèmol..., foc..., però el Senyor no hi era. Finalment vingué el so d'un aire suau. Elies respirà a fons. Sentí confiança en la vida. Vivia. Déu hi era. I hi és. Ell és qui ens sosté. Ànims!

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 3)

AGOST

8. Diumenge

XIX de durant l'any. Verd. Lectures: 1 Reis 19:9a, 11-13 / Salm 84 / Romans 9:1-5 / Mateu 14:22-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec de Guzmán, fund.; Ciríac, diaca, mr.; Llarg i Esteragde, mrs.; Miró, b.

Festa Major: a Castellciutat, Esterri d'Àneu, Mont-roig de Segarra, Ogassa, Pacs del Penedès, Santa Eulàlia de Ronçana i Sisquer.

9. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Deuteronomi 10:12-22 / Salm 147 / Mateu 17:22-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, sold. mr.; Domicià, b.; Numídic, prev. mr.; Rústec, Verià, Marcel·lí, Secundà, mrs. Santa Teresa Edith Stein, vg. mr.

10. Dimarts

Sant Llorenç, mr. (F) Vermell. Lectures: 2 Corintis 9:6-10 / Salm 111 / Joan 12:24-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deodat, jornalier; Santes, Paula i Astèria, vgs. mrs.; Agatònica i comps. mrs. vgs.

Festa Major: a Argençola, Bescanó, Botarell, Castelló d'Empúries, Coldejou, Das, la Galera del Pla, Gaserans, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, Maçanet de la Selva, Preixana, el Pinell de Brai, Rocallaura, Sant Climent de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Llorenç de les Arenes, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Llorenç de Morunys, Sant Llorenç de la Muga, Sant Llorenç Savall, Ullastret, Vilalba dels Arcs i Vila-rodona.

11. Dimecres

Santa Clara, vg. fund. (M O) Blanc. Lectures: Deuteronomi 34:1-12 / Salm 65 / Mateu 18:15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Rufí, Alexandre, Taurí i Gaugerí, bs. Santa Susanna, vg. mr.

Festa Major: a Santa Susanna.

12. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Josuè 3:7-10a, 11, 13-17 / Salm 113A / Mateu 18:21-19:1

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Herculà, b.; Gracilià, Fotí i Anicet, mrs.; Porcaire, ab. mr. Santes, Hilària, mr., i Felicíssima, vg. mr.

Festa Major: a el Pont de Suert.

13. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Josuè 24:1-13 / Salm 135 / Mateu 19:3-12. Si es vol: *Sant Hipòlit, mr. (MLI) Vermell.* GIRONA, LLEIDA; SOLSONA, TARRAGONA, URGELL i VIC: *Els màrtirs Missioners del Cor Immaculat de Maria (MLI) Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Poncià, p. mr.; Cassià, mestre, mr.; Vigbert, presb Santes, Radegunda, reina; Concòrdia i Centoila, vgs. mrs.

14. Dissabte

Sant Maximilià M. Kolbe, franc. mr. (MO) Vermell. Lectures: Josuè 24:14-29 / Salm 15 / Mateu 19:13-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi, prev.; Calixte, b. mr.; Ursici i Demetri, mrs. Santa Atanàsia, vda. mja.

Lectures bíbliques

Diumenge XIX de
durant l'any

Cicle A

Primera lectura

1R 19:9a, 11-13a

*Estigue't a la muntanya,
a la presència del Senyor*

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora, i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué el foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial

84:9ab-10, 11-12, 13-14 (R.: 8)

Jo escolto el què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen.El Senyor és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.**R.** *Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.*

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel. **R.**

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.
La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. **R.**

Segona lectura

Rm 9:1-5

*Tant de bo fos jo proscrit del Crist,
en lloc dels meus germans*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

Al·leluia

Salm 129:5

*Confio en el Senyor,
confio en la seva paraula.*

Evangeli

Mt 14:22-33

Maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre era encara allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». Al l' instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! ¿Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i diien: «Realment sou Fill de Déu».

Tarragona

diòcesis

Catolicisme i tarragonisme fets art

■ Guimerà acull tot l'agost una exposició sobre l'obra de Jujol en edificis religiosos

GUIMERÀ.— Catolicisme i tarragonisme van ser els dos grans motors de la vida i l'obra de l'arquitecte modernista Josep Maria Jujol. Així ho va destacar l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, el dia 25 de juliol en la inauguració

de l'exposició *Jujol, arquitecte de la casa de Déu*, que es podrà visitar fins al 29 d'agost a l'església de Santa Maria de Guimerà. El mateix acte va servir per presentar un llibre sobre els treballs de Jujol en aquesta població.

Tots els assistents a l'acte d'inauguració van destacar el caràcter complementari de l'exposició de Guimerà respecte d'altres mostres commemoratives del cinquantenari de la mort de Jujol, ja que si aquestes donaven una visió molt general, la nova exposició se centra en els treballs que l'arquitecte i dissenyador va fer per a edificis religiosos.

En concret, la mostra permet conèixer —mitjançant fotografies, dibuixos del mateix arxiu de Jujol i algunes peces— l'obra realitzada tant en parròquies com en comunitats religioses de la diòcesi tarragonina: Constantí, Vallmoll, Vistabella, el Vendrell, Montferri, els Pallaresos, Roda de Berà i la mateixa Tarragona, entre d'altres. El comissari de l'exposició, Josep Maria Jujol fill, va destacar el marc de l'exposició, l'església de Santa Maria de Guimerà, «on es troben permanentment dues joies jujolianes: l'altar major i el sagrari, que és el més vistós i personal de tots els que va realitzar, ja que ell mateix es va encarregar de pintar-lo».

Mn. Josep Moreno, rector de Guimerà, va explicar la importància d'un acte d'aquestes característiques a Guimerà, població que pertany administrativament a la província de Lleida però que és de la diòcesi tarragonina. També cal tenir en compte que el de Guimerà és l'únic treball de Jujol a Lleida. Per la seva banda, Mons. Martínez Sistach va dir que Jujol «va ser un bon cristià» i un exemple de «presència en el món de persones competents, creatives i que al mateix temps donen testimoni de la seva fe». Igualment, va afirmar que la tasca de Jujol ha d'animar tothom a «fer les coses amb tota l'ànima». Finalment, el president del Col·legi d'Arquitectes de Lleida va destacar que la religiositat de Jujol, a diferència de la d'altres arquitectes modernistes com Gaudí, no era tant mística com de tipus social, amb una preocupació per qüestions com l'habitatge.

«Jujol a Guimerà»

El mateix acte també va servir per

Un moment de la presentació davant de l'altar de Jujol.

presentar el llibre *Jujol a Guimerà*. En ell, quatre autors s'ocupen d'aspectes diferents del tema: el mateix Jujol fill recorda les estances de la família a Guimerà; l'historiador Joan Duch explica el procés de construcció del reatale; Andreu Muñoz, professor d'art cristià, s'encarrega d'analitzar l'espiritualitat i la simbologia de l'obra; i finalment, l'arquitecte Joan Figuerola fa una aproximació a l'obra de Jujol com a constructor de «cases de Déu». A això cal afegir una sèrie de fotografies de Magí Suné i d'altres d'arxiu. El llibre l'edita la mateixa parròquia i és el número 10 de la col·lecció Guimerà-Bovera-Vallsanta. Se n'ha fet una tirada de 2.500 exemplars.

La família Jujol havia estiuat a Guimerà en diverses ocasions durant els anys trenta. Després de la Guerra Civil, Mn. Francesc Xavier Camí el va cridar per tal d'encarregar-se de la restauració de l'església, que havia resultat malmesa pel conflicte. D'aquesta manera l'arquitecte va realitzar el que havia de ser un dels seus darrers treballs, en una població i una església gòtica que ja de per si posseeixen un atractiu innegable. L'exposició, organitzada per la parròquia i l'ajuntament, es pot visitar de 10 a 14 hores i de 17 a 21:30. Per a visites en grup, cal avisar al telèfon 973 30 30 45.

Guillermo Soler

Nomenaments i canvis parroquials

TORTOSA.— La primera tanda de nomenaments parroquials, que va tenir lloc el 25 de juliol, es va centrar en l'arxiprestat de Deltebre. Les parròquies que rebran un nou rector a principis de setembre són: l'Ametlla de Mar, Mn. Josep A. Pitarch; Vandellòs, Mn. Josep Omedes; i Camarles, Mn. Josep Pau Gil. Passa a situació de jubilat, de moment a Càlig, Mn. Rafel Petit Barrachina. Tomàs Mor Puig ha estat nomenat vicari de la parròquia de Sant Bartomeu de Benicarló, i serà ordenat prevere a la tardor. S'espera una segona tanda de nomenaments, centrada principalment a l'arxiprestat de Tortosa, que es farà pública al setembre. (J.B.B.)

TARRAGONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, ha signat tota una sèrie de nomenaments de nous rectors, vicaris i diaques adscrits, així com nous càrrecs de l'arxidiòcesi. En primer lloc, ha designat vicari judicial adjunt mossèn Francesc Gallart Magarolas, que tindrà com a competència directa la primera instància del Tribunal Diocesà, mentre que el vicari judicial Mn. Virgili continuarà responsabilitzant-se del Tribunal de segona instància propi de les seues metropolitanes. Així mateix, Mn. Joaquim Claver ha estat nomenat nou secretari general-canceller, en substitució de Gallart, i Mn. Francesc d'Assís Castellà, delegat episcopal per a Associacions i Fundacions.

Pel que fa a nomenaments de rectors, afecten tretze sacerdots: Josep Bonet ha estat nomenat rector de Nulles, sense deixar de ser-ho de Bràfim i Montferri; Josep Ramon Pascual, de Sant Francesc de Tarragona; Pere Llagostera, de la Santíssima Trinitat de Tarragona; Pere Dalmau, de Constantí; Josep M. Pairet, de l'Espluga de Francolí i Senan; Joan Antoni López Díaz-Cano, de Vimbodí, Tarrés i Fullell; Evarist Gómez, rector del Vilosell, continuant també a Vinaixa i Vallclara; Francesc Xavier Morell, de Vila-seca; Manuel M. Fuentes, de Santes Creus, Aiguamúrcia, les Pobles, l'Albà, Querol i Esblada; Vicenç Ribas, de la Bisbal del Penedès, de la Juncosa del Montmell, de Selma-Pla de Manlleu i de Marmellar; Rafael Serra, de Gratallops, Torroja, Vilella Alta, Torre de Fontaubella i Pradell, continuant també com a rector de Falset i de Bellmunt, també és l'encarregat d'Escaladei; Pere Casals, de Cornudella, la Morera, Siurana, Poboleda i Porrera; Jordi Díaz, de Sarrià; i Ramon Martí, de l'Assumpció de Reus. D'altra banda, Joan Miquel Bravo Alarcón ha estat nomenat vicari de la parròquia de Sant Francesc de Reus. Finalment, Mons. Martínez Sistach ha designat Jaume Gené diaca adscrit a les parròquies de Falset, la Torre de Fontaubella, Pradell i Bellmunt; i a Raimon Mateu diaca adscrit a Sant Joan Baptista de Tarragona i col·laborador de l'Apostolat del Mar. (G.S.)

Aquest any se celebra el 50 aniversari de l'Aplec del Matagalls

Un tast de Déu dalt del cim

El cim del Matagalls es tornava a coronar de festa l'onze de juliol passat. D'arreu i per tots els indrets possibles hi anava arribant gent de pobles més o menys llunyans. A dalt del cim s'iniciava la festa aniversari del 50è Aplec del Matagalls. Cinc dies després de l'Aplec es van complir els 150 anys de la fundació de la Congregació dels Missioners Fills del Cor Immaculat de Maria.

El pare Ramon Caralt, claretà, actualment és el president de l'associació Amics Aplec del Matagalls. Ell, que cada any viu de prop aquest fet, pot comunicar-nos experiències d'aquesta celebració anual.

—Pare Caralt, quan neix l'Aplec?

—Ara va fer 50 anys que s'esdevenia la canonització de sant Antoni M. Claret. I un claretà, el P. Faustí Illa, va tenir la idea de visitar, acompanyat de la família Bofill de Viladrau, la Creu del Matagalls. Qui ho havia de dir que, al cap dels anys, aquell inici tan senzill havia de transformar-se en el fenomen actual: plegar centenars de persones entorn de la creu.

—Parla de fenomen...

—Sí, perquè no trobaria cap altre mot més escaient. De fet, la propaganda sobre l'aplec és minsa; això vol dir que la gent ja hi participa d'esma, a l'aplec. Arribes al cim entre les set i les vuit del matí, i encara s'hi respira soledat i silenci... Però, a mesura que passa el temps, es fa el miracle: tota una multitud, respectuosa i admirada, s'acosta al cim per deixar-se captivar pel misteri de la muntanya.

—Parla d'aplec, de cim, de multituds..., però quina finalitat té tot això, quin profit en voleu treure?

—Ja m'ho semblava que m'ho preguntaria. No és la primera vegada que m'ho demanen. Doncs bé, jo diria que en una societat en la qual tot se sol mesurar per la producció, l'eficiència, els resultats patents i mesurables, ¿pot estranyar que afirmi que, de l'Aplec, no n'esperem cap profit diferent del que ofereix espontàniament ell mateix? Ho diré amb una comparació: quin profit en treu l'alpinista de passar riscos i superar dificultats en una ascensió, total per poder dir que ha fet el cim? O què en treuen els castellers d'aixecar un castell que dura just el temps d'aconseguir que l'enxaneta coroni el castell humà? I és que encara hi ha moltes coses que ens parlen de la gratuïtat, i la muntanya n'és una.

—Però, algunes coses concretes deuen fer, a més de contemplar el paisatge.

—Evidentment. La gent arriba a

dalt. Si hi fa vent, busca un recer i esmorza. S'hi senten converses vives i animades. Després, un cop ha arribat el bisbe de Vic, hi ha la distribució dels premis a la constància. Deu, quinze,...

trenta, quaranta-cinc anys de participació a l'Aplec. Us imagineu amb quins ulls la gent mira i admira i aplaudeix la constància d'aquests apleguistes? Les fotos, que seran publicades a l'àlbum,

seran testimoni per a les generacions futures. Un altre acte important És la celebració de la missa; els que hi participen, i són molts, ho fan de manera conscient i activa. Els qui no, solen situar-se a una distància adequada per tal de respectar l'exercici de la llibertat.

—Alguna altra cosa que impacti?

—El cant dels adéus. Es forma una rotllana immensa que corona el cim amb un crit de goig i de germanor.

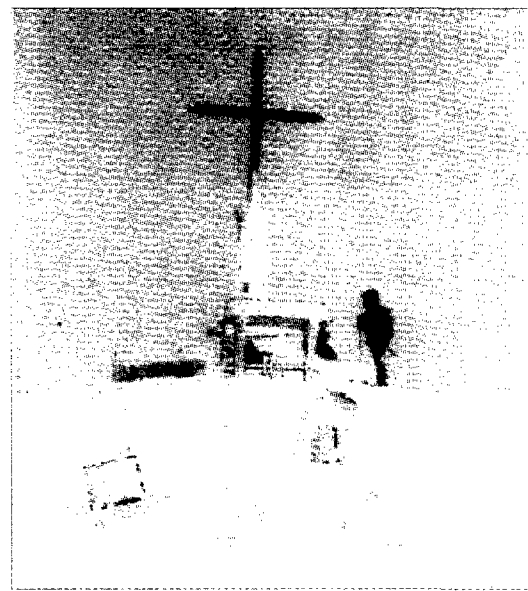
—Abans ha fet al·lusió a un Àlbum...

—Sí, es tracta d'un llibret en el qual es recullen articles literaris, poesia, l'homilia del bisbe, llista de nous socis, les fonts que cada any s'han arranjat, i una profusió de fotografies dels grups que han estat presents a l'aplec. Hi ha també unes planes reservades a anuncis de comerços i altres serveis, gràcies als quals l'Associació pot rebre suport econòmic, que prou el necessita. Per cert, i referint-me a l'Àlbum d'enguany, vull remarcar que, per

tractar-se del número 50, apareix amb cara i estructuració renovades. Per un oblit involuntari no s'hi fa constar els autors de la portada que va servir també per confeccionar un gran cartell mural anunciador de les noces d'or de l'Aplec. Ara, doncs, és de justícia que fem saber que el dibuix és del nostre enyorat Francesc d'A. Pujol, recentment traspasat, i el disseny de Xevi Valls, tots dos manlleuencs.

—Una font nova cada any?

—Gairebé cada any. En tenim 44, gairebé totes noves, algunes de restaurades. Crec que el respecte a la natura, paisatge, aigua, etc. no vol pas dir mirar-s'ho de lluny, no tocar res, sinó servir-se'n raonablement i sense fer-ho malbé. Tan dolent fóra malmetre barrejant la natura com, per fer-la sostenible, tenir-la allunyada i com embolcallada amb paper de cel·lofana. Cal

El Matagalls nevant.

El P. Ramon Caralt a l'esquerra i el bisbe de Vic, Josep M. Guix.

Història de la Creu del Matagalls

L'Aplec del Matagalls té un inici llunyà, ja fa cinquanta anys. Però la història de la Creu del Matagalls és tres vegades més vella. El pare Claret va plantar la primera creu, el gest simbòlic del qual va ser immortalitzat per Jacint Verdaguer, en la seva oda *La creu del Matagalls*. Se suposa que va plantar la creu quan era vicari de Viladrau, cap a l'any 1840. Però aquesta data no és prou clara perquè segons està escrit en l'autobiografia del sant, «no va ser amb motiu d'aquesta missió que Claret plantà una gran creu al bell cim del Matagalls. Probablement hi fou plantada a l'agost de 1850». Aquesta afirmació pot tenir el seu fonament en la descoberta d'un cartell que sembla que va ser fet per posar-lo en un quadre d'una paret del Santuari per donar testimoni de les indulgències. És l'únic document coetani que certifica una visita del sant a la muntanya per aquella època.

Si la data exacta en què es va plantar la Creu és encara poc coneguda, sí que hi ha dades fiables de qui la va plantar. Es tracta del testimoni del sacerdot i poeta Mn. Cinto Verdaguer. Segons consta en la seva obra *Aires del Montseny*, que encapçala amb el títol *La Creu del Montseny*, parla de la muntanya i de com el pare Claret hi va plantar la Creu abans de marxar a Cuba l'agost de 1850.

educar per a l'ús raonable i respectuós de la natura per afavorir-ne la fruïció sostenible dels humans. Tornant a parlar de fonts, vull esmentar la que vam inaugurar en aquest cinquantenari a Viladrau. Viladrau és una vila molt claretiana. El P. Claret, el 1840, va ser-hi uns mesos de vicari, i podem dir que des d'allà va començar la seva gran tasca apostòlica per tot Catalunya. Viladrau, doncs, ens ha fet dos bons regals: una font que perpetuarà l'efemèride dels 50 anys de l'Aplec juntament amb un medalló amb l'efígie del P. Faustí Illa, iniciador i ferm impulsor dels aplecs (disortadament traspasat el passat 23 de febrer). Aquest medalló és obra de l'escultor Ramon Solasagalés. I el segon regal que ens fa el poble de Viladrau és un bonic espai dins del bell edifici, Centre Cultural de la Natura, recentment restaurat i solemnement inaugurat.

—Per què no ens parla una mica més del P. Faustí Illa?

—De molt bon grat. El P. Illa va morir als 89 anys. Tota la vida va treballar de valent sobretot en el camp de l'ensenyament, i en el món laboral i sanitari. Per ser breu només citaré alguns testimonis de persones que l'havien conegut: «Però on vessà el seu amor més pregon al P. Claret, la seva admiració pel nostre gran poeta Mn. Cinto, on va saber unir pàtria, fe i natura, fou en els Aplecs de Matagalls» (P. Ramon Olomí, provincial dels claretians). «El P. Faustí Illa i Salvia, claretià exemplar, treballador incansable al servei de Déu i de l'Església; vinculat a la nostra diòcesi, especialment pels Aplecs de Matagalls, dels quals fou fundador i animador, Déu faci que la seva obra tingui continuïtat i mantingui aquella tessitura espiritual, religiosa i patriòtica que ell va saber infondre-li» (D'una carta de condol escrita per Mons. Josep M. Guix i Mons. Ramon Masnou, bisbe de Vic i

El P. Faustí Illa i el P. Ramon Caralt en l'aplec del 1994. Foto: Joan Sayós

bisbe emèrit, respectivament). «Com tots veieu, Viladrau som un poble petit però amb una gran i llarga història. Tots sabem que el que més estimava el P. Faustí Illa era la Creu del Matagalls; i ell avui sabrà que tots nosaltres estimem les dues coses: l'Aplec i l'admiració que

sentim per ell» (Paraules de l'alcalde de Viladrau, Sr. Eudald Formatgé en el moment d'inaugurar la font). «El P. Faustí Illa era una figura popular i respectada no sols pel seu apostolat sinó també perquè es va dedicar al món de la natura... Li envio el meu condol i espe-

rem que la torxa del P. Illa hagi passat ja a bones mans» (Carta de condol del President de la Generalitat, Jordi Pujol, al provincial dels claretians). A aquests testimonis, n'hi podríem afegir molt més de tantes persones que van conèixer el P. Illa de ben a prop i que van col·laborar amb ell des dels primers anys de l'Aplec.

—I per a acabar?

—Doncs, ja que tinc a les mans algunes notes escrites, aprofitaria aquest paràgraf amb què acabava un article dedicat a recordar el P. F. Illa: «Havíem sol·licitat per al P. Faustí Illa la Creu de Sant Jordi com a reconeixement de la tasca realitzada per ell a favor del país. Comptàvem amb la sol·licitud oficial de diverses entitats i ajuntaments, i havíem aplegat més de dues mil signatures que havíem lliurat a la Conselleria de Cultura. Però quan s'estaven realitzant els darrers tràmits protocol·laris, el P. Illa ens va deixar. No li va ser concedida la Creu de Sant Jordi aquí a la terra, però ningú no li podrà arrabassar mai la seva Creu del Matagalls que es va endur gelosament al cel». (C.C)

*Encara no
tens
la teua
carpeta?*

Catalunya Cristiana
et regala una carpeta
perquè col·leccionis
les receptes
de la tieta Montserrat.

Envia 225 ptes. en segells
de correus, indicant el nom
i el domicili, i te l'enviarem
a casa, o vine a buscar-la
a les nostres oficines:

Catalunya Cristiana
c/ Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Per a més informació,
tel. 934 905 988

Moment de l'Eucaristia.

Barcelona

Perfeccionar el cant a Montserrat

■ Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

MONTSERRAT.— Una de les formes que té l'Església de manifestar els seus sentiments i creences és el cant. Durant la celebració de la litúrgia, tot el poble de Déu s'uneix en cançons que són lloances. Però darrere d'aquesta manifestació hi ha persones que es dediquen a

preparar els cants i a motivar els fidels a cantar-los. Són els animadors de cant per a la litúrgia. Precisament a ells s'adrecen les quatre trobades d'estiu que es fan a Montserrat, la primera de les quals va tenir lloc des del 19 fins al 24 de juliol.

«El cant, dintre de la celebració de la litúrgia, té una gran importància. És per això que cal formar bons animadors», comenta el P. Gregori Estrada, instructor de les jornades. L'objectiu és reunir durant uns dies diferents persones d'arreu dels Països Catalans que exerceixen l'animació o la direcció del cant en la litúrgia, o almenys que es volen preparar per fer-ho. «Aquest any hem notat una baixada d'afluència respecte a anys anteriors», explica Andreu Martínez, un altre instructor de les jornades, «però aquí treballam amb gran esforç i il·lusió».

Aprendre i perfeccionar

Al llarg de les jornades, els participants poden fruit de diferents activitats, totes al voltant dels cants litúrgics. El responsable de la primera trobada, Raül Martínez, va preparar un repertori amb els cants més usuals de les eucaristies i es va ocupar d'assajar-los amb els participants. Allí es va congregar gent que tenia estudis de música, gent que en tenia nocions i d'altres que encara no s'havien estrenat com a animadors de cants, però que tenien gran il·lusió per aprendre'n. Raül Martínez comenta que per ser un bon animador «només cal posar-hi molt d'entusiasme, i saber comunicar-ho als fidels».

Activitats variades

Els participants a les jornades s'allotgen a les cel·les del monestir, que acull els diferents actes programats. Tots participen juntament amb els monjos de la pregària i de l'eucaristia del santuari. A més, poden fruit dels cants que diàriament tenen lloc al monestir.

Assistents a la primera Trobada d'Animadors de Cant per a la Litúrgia.

El dia comença, després de l'esmorzar, amb l'estudi del repertori que està preparat, els cants que després se sentiran a les parròquies al llarg de l'any. Després, es fa la direcció per grups, on els participants es divideixen en conjunts més petits, i així poden treballar de forma més puntual els aspectes més rellevants de la direcció de cants.

També es duen a terme diferents direccions amb tot el conjunt, per tal d'unir en un sol resultat el treball i l'aportació individual de cadascú. No hi falten, però, la participació a la missa conventual, a la Salve i al Virolai, i a les vespres a la basílica, un bon regal per als participants.

Amb tot això la jornada queda gairebé completa i finalitza amb una audició musical abans d'anar a dormir.

«S'ha d'animar la gent»

La majoria dels participants a les jor-

nades exerceixen com a animadors de cants a les seves respectives parròquies. La figura de l'animador ha de servir precisament per incitar la gent a cantar, per moure l'esperit del fidel perquè perdi la vergonya a cantar. «Intentem que les misses siguin el més viscudes possible. S'ha d'animar la gent. Els cants poden fer molt per donar el to de celebració que ha de tenir l'Eucaristia», comenta un dels participants a les jornades.

Un dels moments més singulars de les jornades és la missa cantada que els diferents participants de les jornades ofereixen a les monges que es troben al convent de Sant Benet, a la mateixa muntanya de Montserrat.

Jornades amb tradició

Les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia tenen ja una certa tradició a Montserrat. Estiu rere estiu, nombrosos grups de gent es reuneixen per preparar i fruit amb els cants que s'escolten durant la litúrgia de tot l'any. «Hi ha gent que repeteix tots els estius, que viuen realment i frueixen oferint aquest servei d'animador a la seva comunitat», comenta Andreu Martínez. Una altra de les pretensions de les trobades és aprofundir en el repertori, dialogar sobre temes d'interès litúrgic i pastoral.

A la trobada d'aquest any, juntament amb les altres tres que se celebren al llarg de l'estiu (d'idèntic contingut), hi partici-

pen més d'una vuitantena de persones, d'una mitjana de 37 anys, vinguts de comarques i bisbats d'arreu dels Països Catalans. Entre ells, hi ha els directores de les trobades, estudiants, mestres, gent amb estudis mitjans i superiors de música, gent que participa en agrupacions corals o musicals, o fins i tot hi ha qui en dirigeix alguna.

Si la primera trobada va tenir lloc del 19 al 24 de juliol, la segona, que va comptar com a instructor amb Antoni Jorquera, es va celebrar entre els dies 26 i 31 de juliol. La tercera, ja al mes d'agost, té lloc entre els dies 2 i 7 i compta amb la presència de Montserrat Lliveras. Finalment, la quarta i darrera trobada d'enguany serà la que impartirà Mercè Cano i es farà entre els dies 16 i 21 d'agost.

Trobada a l'octubre

En el marc de la trobada a Montserrat, es va presentar la proposta de trobada general que es farà els propers 23 i 24 del mes d'octubre d'aquest any al santuari-parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús a Lleida. En aquesta trobada, hi ha previst l'estudi del repertori preparat per a l'ocasió, a més de l'actuació del grup Arass i un concert i cantada a l'església dels franciscans. D'altra banda, es duran a terme visites al Museu Diocesà i a l'església de Sant Llorenç.

Gerard Redó

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

Barcelona

Dos pobles a redós de la parròquia

■ Vilanova celebra el 725è aniversari de la Carta Pobra i la Geltrú, el mil·lenari

VILANOVA I LA GELTRÚ.— Explica la llegenda que, a les primeres albors del segle XIII, una parella tot just acabada de casar prenia totes les seves pertinences i abandonava la Geltrú natal, escapant així al dret de cuixa de què llavors gaudia el senyor feudal. El matrimoni, doncs, va travessar el torrent de la Pastera i va arrelar en una zona de bones terres per al conreu pertanyent al castell de Cubelles; d'aquesta manera naixia Vilanova.

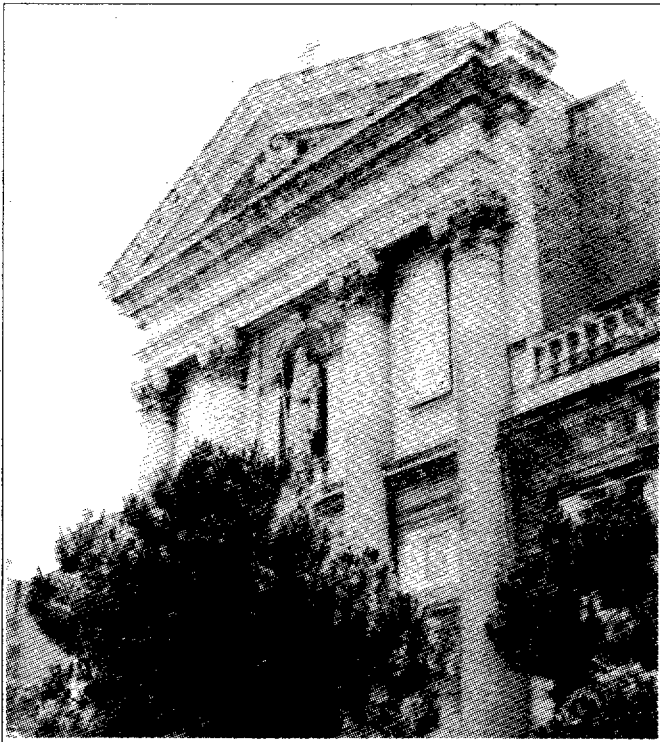
Ja sigui llegenda o realitat, el cert és que anys després de l'establiment d'aquest nucli de població, concretament el 1274, Jaume I el Conqueridor atorgava una Carta Pobra o de franqueses que, amb la reincorporació del castell i de tot el terme de Cubelles a ple domini reial, va propiciar el creixement de la població de Vilanova. La Carta Pobra arriba enguany al 725è aniversari.

Vilanova i la Geltrú, però, té un doble motiu de celebració: el mil·lenari de la Geltrú, població considerada per molts mare i embrió originari de l'actual capital del Garraf. La unió toponímica de tots dos nuclis, el de Vilanova, d'una banda, i el de la Geltrú, de l'altra, sembla remuntar-se al 1750, quan, arran d'un litigi entre Vilanova i Cubelles, Vilanova va obtenir la modificació del nom i va abandonar el de *Cubelles* per prendre el de *la Geltrú*.

«Totes les poblacions de la rodalia, tal és el cas de la Geltrú», explica Mn. Pere Sitjà, rector de Santa Maria de la Geltrú, «s'han creat al voltant d'un castell i d'una església». El castell de la Geltrú, actualment seu de l'Arxiu Històric Comarcal, és un edifici de dos pisos i de planta rectangular que s'alça al costat mateix del temple de Santa Maria i que possiblement va ser bastit el segle X o XI. «L'església», aventura Mn. Sitjà, «potser era petita, la meitat de l'actual; d'estil romànic, amb un retaule que devia ser gòtic i que, com que el van veure massa vell, el van fer malbé». El 1736 van acabar les obres d'engrandiment de l'actual temple de Santa Maria, construït damunt del cementiri. Un nou retaule, que data del 1643 i fa dotze metres d'alçada, va substituir el que s'havia fet malbé.

«La parròquia de Santa Maria», explica Mn. Pere Sitjà, «té una història molt lligada a la Geltrú; en altres temps la parròquia no era només la missa i el culte, sinó que també ofería una assistència social a tots els feligresos, es redactaven des de testaments fins a capítols matrimonials».

La parròquia s'ha destacat per confraries com la de la Mare de Déu dels Dolors, la dels pescadors o la de Sant Sebastià; ha estat bressol de personatges il·lustres de l'església com Mons. Francesc Armanyà (Vilanova i la Geltrú, 1718 - Tarragona,

Temple de Sant Antoni de Vilanova.

1803), bisbe de Lugo i després arquebisbe de Tarragona, i ha destacat també per la seva tradició musical. La importància de Santa Maria, però, no acaba aquí. Enric Esquiú, president de l'Associació de Veïns de la Geltrú, explica que «tot el jovent, i els no tan joves, ha crescut al voltant i a redós de l'església, s'han organitzat grups de joves cristians que han estat els que han fet que la Geltrú tingués sempre un nom reconegut i una prosperitat determinada. Això és la base perquè la Geltrú encara tingui tant de vigor».

Al mes d'octubre farà 33 anys que Mn. Sitjà és rector de Santa Maria de la Geltrú. Reconeix que antigament, abans de la Guerra Civil, hi havia «rivalitats ridícules» entre la seva parròquia i la de Sant Antoni de Vilanova. No és aquesta la situació actual, i fins i tot ben aviat, a partir de la nova configuració de l'arquebisbat de Barcelona, Sant Antoni de Vilanova exercirà les funcions de parròquia de referència; això és, coordinarà tots els serveis de l'entorn.

Amb motiu del mil·lenari de la Geltrú, l'Associació de Veïns presidida per Enric Esquiú va organitzar, el mes de març, un acte representat per grups armats provinents de les quatre províncies catalanes. I coincidint amb la festa major, que comença el 12 d'agost, tindrà lloc un sopar medieval que rememorarà la vida dels geltrunencs als segles XIV i XV, amb la decoració pertinent i els balls populars de l'època. Per a l'any vinent també hi ha prevista la representació de les llegendes de la Geltrú i l'organització d'un mercat medieval amb més de vuitanta paradistes artesans que servirà de colofó del mil·lenari de la Geltrú.

Sant Antoni

La realitat parroquial de Vilanova es va consolidar el 1363, quan es va crear l'an-

tiga capella de Sant Antoni, una parròquia diferent segregada de la de Santa Maria de Cubelles, fins llavors l'única. L'actual església de Sant Antoni Abat, amb façana renaixentista (1791-1876), destaca pel seu campanar de pedra de 51 m construït entre el 1670 i el 1705. Dos temples més completen la realitat parroquial de Vilanova i la Geltrú: el de la Immaculada i el de Sant Joan Baptista.

El pròxim mes de setembre farà sis anys que Mn. Jaume Berdoy és rector de Sant Antoni. «A Vilanova», explica, «ha passat,

com en altres pobles, que la parròquia ha mantingut, malgrat el creixement, un pa-

per força preponderant». Si bé Sant Antoni no és la parròquia més gran de Vilanova i la Geltrú en extensió —ho és Sant Joan Baptista perquè comprèn la part nova de la ciutat—, és la que, segons el rector, té més identitat a la població. «És la parròquia més emblemàtica», continua, «sempre ha tingut aquest pes de centralitat per la seva ubicació (al capdamunt de la Rambla) i per la seva tradició». Abans, quan el títol d'arxiprest estava vinculat al rector d'una determinada parròquia, Sant Antoni de Vilanova i la Geltrú ostentava el títol de parròquia arxiprestal.

Vilanova i la Geltrú celebra el 5 d'agost la festa de la Mare de Déu de les Neus. La devoció es remunta al segle XVIII, quan el poble va invocar la seva intercessió perquè aturés les pedregades que malmetien la vinya. A les onze del matí, doncs, té lloc a l'església de Sant Antoni l'ofici de festa major i al capvespre, a la plaça de les Neus, el poble, representat en l'alcalde i en el rector de Sant Antoni, renova cada any el vot a la Mare de Déu.

Carme Munté

"1999 tindrà la funció d'AMPLIAR ELS HORIZONS..."
Joan Pau II

Descubrir el PARE

en uns **EXERCICIS ESPIRITUALS**
per a homes i joves.

Agost: del dilluns 23 al dissabte 28

Novembre: del dilluns 8 al dissabte 13

Desembre: del diumenge 26 al divendres 31

Casa Nostra Senyora de MONTSERRAT
08140 Caldes de Montbui
Tel. 938 654 496

Lleida

L'església de Pardinyes estrena un nou mural

■ Els veïns dediquen l'obra al rector pels seus 25 anys a la parròquia

LLEIDA.— En la passada diada de Sant Jaume i com a pròleg a la Festa Major del barri de Pardinyes de Lleida i del patró de la parròquia de Sant Salvador, que se celebra el 6 d'agost, va tenir lloc l'estrena del nou mural del presbiteri de l'església parroquial.

El bisbe de Lleida, Ramon Malla, acompanyat pel rector de la parròquia, Mn. Joan Jové, va celebrar una eucaristia cantada per la coral del barri Llum de Veus. Al final de la celebració va ser inaugurat el mural artístic, obra de la pintora Carme Benet, autora entre d'altres dels murals de les parròquies de les Borges Blanques i de Castellans, aquests últims de la comarca

de les Garrigues.

El mural representa l'escena de la Transfiguració del Senyor al Tabor: Jesús en el centre, amb els apòstols Pere, Jaume i Joan als seus peus, envoltats de núvols i amb el simbolisme triangular de la Trinitat. Coronen la representació les paraules del Pare: «Aquest és el meu fill estimat. Escolteu-lo.» A banda i banda del presbi-

teri es representen unes imatges de la quotidianitat del barri de Pardinyes i dels voltants, com és el parc de la Mitjana, acompanyades de frases bíbliques: «El qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set» o «Jo sóc el camí, la veritat i la vida». Carme Benet ha definit el mural com una «aliança entre l'Evangeli i l'art». El president de l'Associació de Veïns, Jacinto Pernia, ha manifestat la seva satisfacció per com la gent s'ha sentit unida i il·lusionada pel nou mural, «que ha estat», va dir, «cosa de tots». Tant és així que en el tríptic-record de la jornada es pot llegir: «Junts farem barri i Església.»

I tots junts, la comunitat parroquial i les entitats i les institucions del barri, encapçalades per l'Associació de Veïns, van dedicar el mural —que ha comptat també amb la col·laboració de l'Ajuntament (Pària) i de la Diputació— al rector, Mn. Joan Jové, com un simbòlic obsequi d'agraïment per la tasca en els seus 25 anys al capdavant de la parròquia. La mateixa

Mural de la Transfiguració del Senyor, de Carme Benet.

artista va desvetllar, al final de la celebració, el contingut de la signatura de l'obra que porta la següent dedicatòria: «A mossèn Joan Jové, com la font petita que s'ha fet riu, ets sol i llum i aigua abundant per a nosaltres.» Un sentit aplaudiment dels fidels que omplien de gom a gom l'església va fer emocionar el rector, que va agrair amb unes improvisades paraules l'afecte del barri.

El bisbe Ramon Malla va assenyalar que el feia molt feliç que un rector fos homenatjat per la seva comunitat i pel barri, «al qual s'ha dedicat amb el màxim interès i zel», va dir el prelat.

Jordi Curcó

GIRONA

Nous nomenaments a la diòcesi

GIRONA.— L'Hospital Josep Trueta de Girona, més conegut com la Residència, té un nou capellà del servei religiós, Ricard Sarrà i Padrosa. També l'Hospital de Sant Jaume d'Olot té un nou prevere, Sebastià Congost i Coll. El bisbe ha fet públics tres nomenaments més: el de Josep Casellas, com a director de la revista diocesana *El Senyal*; el de Ramon Oller i Hereu, com a rector de la Cellera de Ter, i el de Joan Baburés, com a director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, que deixa el càrrec de rector de la Cellera. (M.D.B.)

“Els Contes de la Fada Vetakika de Ràdio Estel” ja estan a la venda en CD i cassette

Els trobareu a les botigues de discos i llibreries especialitzades

**ràdio
estel**
FM 106.6

Urgell

El col·legi Sant Josep ha tancat portes

■ Artesa de Segre acomiada les dominiques de l'Anunciata

ARTESA DE SEGRE.— El centre escolar Sant Josep, d'Artesa de Segre, dirigit per les religioses dominiques de l'Anunciata, ha tancat les portes després de 116 anys d'activitat. El 25 de juliol, el bisbe d'Urgell, Joan M. Alanís, el rector i els altres preveres de la parròquia d'Artesa van celebrar una eucaristia per acomiadar les religioses i reconèixer la seva labor educativa i pastoral.

En l'homília, el bisbe va manifestar que sempre és lamentable tancar un col·legi i perdre una institució religiosa, però també va recordar que la societat cada dia ofereix més serveis socials. Va remarcar la decisiva influència dels col·legis religiosos en les persones i en la vida dels pobles, fet confirmat pel gran nombre de joves, mares de família i àvies que amb la seva presència a l'acte feien palès el reconeixement de la tasca del col·legi.

Les causes que han determinat el tancament del centre són l'escassetat de vocacions religioses per regir els col·legis i la influència del baix índex de natalitat, que es reflecteix en el descens progressiu de la matrícula escolar. En els darrers 23 anys, al bisbat d'Urgell han tancat nou col·legis religiosos i, d'aquesta manera, de divuit se n'ha passat als nou actuals. Si el 1976

aquests centres tenien 7.282 alumnes, aquesta xifra ha disminuït en més d'un 50%.

Actualment el col·legi Sant Josep era dirigit per una comunitat religiosa de tres dominiques de l'Anunciata, institució fundada pel beat Francesc Coll. La congregació

va arribar a Artesa de Segre fa 116, concretament el dia 9 d'abril del 1883. El prevere Francesc Franquesa, llavors rector de la parròquia, va donar la benvinguda a les religioses en nom del bisbe de Lleida, diòcesi a la qual pertanyia llavors la població.

Les religioses havien impartit l'EGB i batxillerat, i actualment donaven cursos de primària i oferien el servei d'escola bressol. També havien col·laborat sempre en les activitats pastorals de la parròquia, particularment en la catequesi.

Antoni Mirabet

TARRAGONA

Curs sobre amor i sexualitat humana

VALLFOGONA DE RIUCORB.— La Delegació de Pastoral Familiar i la Fundació Solidaridad Humana organitzen el curs Amor, Comunicació i Sexualitat Humana, a la Casa de Colònies de Vallfogona de Riucorb. Del 9 al 13 d'agost, té lloc el Curs per a Monitors d'Educació Afectivosexual; el dia 10, un sopar-col·loqui amb la presentació del *Projecte d'educació afectivosexual per a joves*, i el dia 14 d'agost, una Convivència per a Parelles (nuvis o esposos) amb un tema de reflexió i diàleg: *La família com a vocació*.

L'objectiu és preparar, a la diòcesi de Tarragona, un equip de monitors-educadors per l'educació afectivosexual que col·laborin amb catequistes i professors dins d'un marc d'educació per l'amor amb vocació a fer família. Així com oferir el marc i l'experiència d'un projecte educatiu a pares i professionals de l'educació.

El temari del curs s'estructura de la següent manera: «Persona, amor i encontre», «Autoencontre i autoconeixement», «La comunicació i el diàleg. Pautes per una bona comunicació», «Pràctica de la comunicació. Prevenció i solució en les crisis interpersonals», «L'amor: nivells i classes», «Atracció, enamorament, amistat i amor vertader», i «La sexualitat i l'amor. Les etapes i fins de la sexualitat», entre altres temes.

També, amb motiu del 875è aniversari de la fundació de la parròquia de Santa Maria de Vallfogona de Riucorb i del 375è aniversari de la mort de F. Vicenç Garcia, rector de Vallfogona, tenen lloc les Vacances Familiars per a col·laboradors parroquials a la Casa de colònies de Vallfogona durant el mes d'agost. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa
per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

N.I.F.

D.P.

Població

Tel.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic
pagament de
11.180 ptes. per any

Amb dos pagaments
semestral
de 5.590 ptes.

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de
domiciliació)

Xec nominatiu
que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà
FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del
titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: **CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)**
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Per un futur millor dels fills amb deficiències psíquiques

■ ASPANIAS promou diversos serveis per a les persones amb retard mental

BARCELONA.— Actualment, i gràcies als avenços en medicina i benestar, les persones amb deficiències psíquiques han vist com augmenten la seva esperança i qualitat de vida. En aquest marc, els pares es plantegen el futur dels seus fills/filles quan ells no hi siguin per cuidar-los. ASPANIAS (Associació de Pares de Persones amb Retard Mental) és una organització que treballa per oferir a les famílies amb fills/filles amb problemes psíquiques solucions per millorar la qualitat de vida d'aquests.

Un dels problemes que es presenten avui en dia per a moltes famílies és pensar qui s'ocuparà dels seus fills/filles quan ells ja no puguin. És per això que ASPANIAS porta a terme un servei, entre els molts que realitza, és el de la Llar-Residència. Des de l'any 1983, ASPANIAS dona resposta mitjançant els habitatges a la situació de persones amb disminució que per diferents motius no poden continuar a casa seva.

La demanda normalment la fan els familiars o tutors que bé per la seva edat, la seva absència o la dificultat en la convivència troben oportú que els seus fills/filles visquin en una Llar, on podran establir relacions amb altres companys/companyes i estaran atesos per un equip educatiu que treballarà per satisfer des de les seves necessitats més bàsiques a les més complexes. A les Llars viuen persones adultes amb disminució psíquica, tant homes com dones, i es dona una qualitat de vida i un procés d'integració i normalització socials.

Habitatge i població atesa

Les tres Llars estan ubicades en ple Eixample, i estan equipades amb tots els elements precisos per garantir-ne un bon funcionament i proporcionar als usuaris/usuàries unes comoditats adequades per desenvolupar les tasques com qualsevol família, per això disposen de

ASPANIAS
acompleix
una funció
educativa.

tots els utensilis necessaris. A més, es troben sempre sota l'atenció d'un equip de monitors-educadors que vetllen pel seu benestar.

Funció educativa

Es fa un programa específic de cada persona de la Llar i es proposen unes fites per anar assolint-les, valorant aquest procés evolutiu. Es té cura de la higiene personal, nutritiva i sanitària.

Es registren les incidències quotidianes en un diari a fi i efecte que tots els monitors/monitores estiguin informats adequadament i es pugui fer un traspàs adequat al monitor/monitora que el/la relleva.

La Llar aconsegueix una funció educativa de primer ordre. Es potencia l'autonomia personal i social, la integració i la participació comunicativa, la higiene, aprendre tasques domèstiques, autonomia personal, relacions grupals, habilitats, aprendre a desplaçar-se, contacte amb les botigues del barri, etc.

Aquest treball es realitza amb els

usuaris/usuàries i dona lloc a processos evolutius molt importants, com és fer descobrir als nois/noies els sentiments i afectes, el desenvolupament de la comunicació verbal, normes bàsiques de cortesia, expressió d'enuncis positius i elogis, creixement de l'autonomia dintre de la comunitat i potenciar el sentit cívic.

És a dir, la finalitat i el propòsit d'ASPANIAS són aconseguir per a les persones disminuïdes psíquiques un nivell òptim, assolir el seu creixement de manera que els permeti una màxima normalització en la seva vida.

Activitats externes

Així com dintre de la Llar cada persona fa una tasca específica segons les seves possibilitats i aficions fora de la Llar es procura que els usuaris/usuàries participin en totes les festes de la ciutat, com són la cavalcada de reis, el carnestoltes amb les disfresses corresponents, ball a "La Paloma", cinema, dinar o sopar en un restaurant, celebracions d'aniversaris, concerts, teatre, festes dels

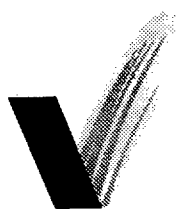
barris, visita al parc, festes de l'Associació, excursions, etc.

Tracte molt directe

Cada any la Comissió d'Habitatges d'ASPANIAS s'entrevista amb els familiars dels usuaris/usuàries per comprovar com viu la família la separació. Enguany com a novetat també s'han fet entrevistes amb els propis usuaris/usuàries, els quals van expressar la seva opinió respecte de la seva vida a la Llar, i van mostrar la seva satisfacció que els consultessin també a ells/elles la marxa del pis. Resulta una experiència molt enriquidora que permet a ASPANIAS fer un treball de coordinació entre el disminuït i la família. Magnífic.

Gerard Redó

ASPANIAS
C/BRUC, 67, BAIXOS
TELE/FAX: 934 872 277
08009-BARCELONA

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Salut i dietes

La dieta en les anèmies

L'anèmia és una malaltia de la sang que es caracteritza per la disminució de la quantitat d'hemoglobina existent en els glòbuls vermells. L'hemoglobina és l'encarregada de transportar l'oxigen a la sang. L'anèmia en si no constitueix un diagnòstic sinó que s'ha de considerar com un signe de malaltia.

Les anèmies es poden classificar en diversos grups:

- carencials: són les més freqüents i estan causades per deficiències de ferro o vitamines.
- posthemorràgiques
- hemolítiques: per excessiva destrucció de glòbuls vermells.
- aplàstiques: per afectació en la producció de glòbuls vermells a la medul·la òssia.

Anèmies carencials

Són anèmies causades per insuficiència o mala utilització del ferro, vitamina B₁₂, àcid fòlic o proteïnes, elements necessaris per a la formació o maduració de glòbuls vermells.

• En el cas de deficiències de ferro les causes més freqüents són les pèrdues mínimes de sang durant períodes prolongats (menstruació, hèrnia de hiatus, úlcera d'estómac, hemorroide, abús d'antiinflamatoris. També pot passar perquè augmenten les necessitats de l'organisme (embaràs, lactància, creixement). És rar que la causa sigui una dieta insuficient en ferro.

El tractament, a més de tractar la causa, serà l'administració de suplementes de ferro a la dieta durant uns mesos. Els aliments rics en ferro són els llegums, la truita de riu, les ametlles sense clofolla, verdures com els espinacs i les bledes, els pèsols i el fetge.

Els dèficits de ferro provoquen glòbuls vermells de mida petita, la qual es pot comprovar en una anàlisi de sang —VCM, volum corpuscular mig, inferior a 78— (vegeu *Catalunya Cristiana* «Les anàlisis de sang I»).

• En el cas de deficiències de vitamina B₁₂ i àcid fòlic, es produeix una alteració en la formació d'algunes cèl·lules, entre elles els glòbuls vermells, que apareixen amb la mida augmentada —VCM superior a 100 en les anàlisis. La causa més greu de deficiència de vitamina B₁₂ és per la dificultat de l'aparell digestiu d'absorvir aquestes substàncies (anèmia perniciosa). També pot passar durant períodes en què augmenten les necessitats de l'organisme, com en el cas de l'embaràs. La carència alimentària de vitamina B₁₂ i/o

L'anèmia es detecta en una anàlisi de sang.

àcid fòlic és molt poc freqüent. Les reserves orgàniques d'ambdues substàncies duren diversos mesos. Pot aparèixer, tot i això, en persones que durant llargs períodes de temps mantenen dietes estrictes exemptes de carn, ous i llet.

La dieta de suport s'haurà de fer amb aquests productes i en cas de requerir ajuda farmacològica, s'haurà d'evitar donar només àcid fòlic sense vitamina B₁₂, perquè pot perjudicar el malalt.

Anèmies posthemorràgiques

Són causades per la pèrdua de sang. En casos severos, requeriran una transfusió. La dieta durant la recuperació haurà de ser rica en proteïnes (carn i peix).

Anèmies hemolítiques

Provocades per una destrucció excessiva de glòbuls vermells, que redueixen el seu temps de vida habitual (120 dies). Existeixen molts tipus i diverses causes. Algunes poden provocar-les certs fàrmacs i existeix una varietat congènita que es provoca quan es mengen faves crues.

Anèmies aplàstiques

Es refereixen a les causades per afectació de la medul·la òssia, lloc de producció dels glòbuls vermells.

Conclusió

En resum, la dieta és una causa poc freqüent d'anèmia, excepte en els casos que sigui escassa i pobre o amb exclusions per motius filosòfics o psiquiàtrics. Durant el tractament d'una anèmia, la dieta pot ser de gran ajuda, enriquint-la amb el que falta (ferro, àcid fòlic, vitamina B₁₂) per refer i mantenir les reserves d'aquests elements al cos. En els casos moderats i greus l'ajuda farmacològica permet una recuperació més ràpida i sense seqüeles.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. F. Tognetta

LES RECETES DE
LA TIETA MONTSERRAT

CONSELLS

Si es nega la maionesa

Vallformosa

Vi i cava

cultura

**Exposició de
Jaume Muxart
a la Pia Almoïna**

El proper divendres 13 d'agost, s'inaugurarà a dos quarts de vuit del vespre, al Museu Diocesà de Barcelona Pia Almoïna, l'exposició del pintor Jaume Muxart. Aquesta exposició, que estarà oberta al públic fins al 17 de setembre, inclou un centenar de pintures sobre Montserrat. La bellesa d'aquesta muntanya sintetitza el tarannà religiós i social de Catalunya.

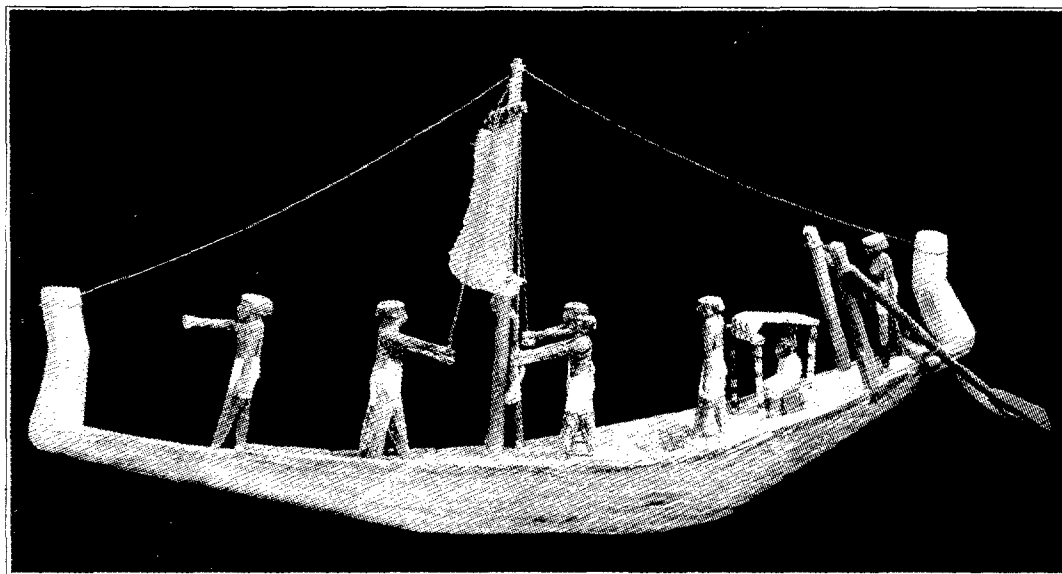
Jaume Muxart va néixer a Martorell l'any 1922. El 1995 va fundar el grup Taüll amb el pintors Jordi Cuixart, Alleu, Guinovart, Tarrats i Tàpies. Ha guanyat diferents premis i distincions nacionals i estrangeres: Premi Ciutat de Barcelona, Medalla d'Honor de la I Biental Internacional de l'Esport en les Belles Arts, Premi Sant Vito, etc. L'any 1979 va guanyar la càtedra de pintura de la Facultat de Belles Arts de Barcelona i tres anys més tard va ser nomenat degà d'aquesta facultat. El 1991 va ingressar a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts Sant Jordi. (C.C.)

**Mostra sobre la vida dels
egipcis a Tarragona**

■ S'exposen importants peces i es mostra la mitologia egípcia

TARRAGONA.— Els utensilis més diversos i habituals de la cultura egípcia de fa 4.000 anys s'exposen des del dia 7 de juliol al Tinglado 1 del Port de Tarragona, en una mostra presentada per la Fundació la Caixa. Aquesta exposició dividida en 12 àmbits temàtics estarà oberta al públic fins al dia 5 de setembre sota el títol *Egipte Mil·lenari. Vida quotidiana a l'època dels faraons*.

Els visitants a l'exposició podran contemplar una selecció de més de 200 peces

Model d'una nau egípcia. Imperi mitjà, dinastia xi.

entre obres d'art i objectes d'ús quotidià provinents del museu alemany Roemer de Hildesheim. Les peces es troben en molt bon estat de conservació, degut en part als efectes protectors de la sorra del desert. Així resulta sorprenent l'estat gairebé intacte de la reproducció d'un vaixell de fusta —a la fotografia— destinat a traslladar el difunt al regne d'Osiris, equipat amb una vela feta de lli. Altra ment es poden admirar una nina i una caixa policromada de més de 4.000 anys d'antiguitat. Dins les vitrines hi ha tres sarcòfags, així com objectes de fusta, alabastre, guix i egipte blau, un material

utilitzat quan el vidre encara no s'havia inventat. Per contemplar l'exposició, es disposa d'un muntatge audiovisual informatiu per documentar el visitant.

La mitologia egípcia també té el seu espai a la mostra, que en conjunt es pot seguir a través de panells bilingües. Per tal d'imaginar com eren els temples i les tombes dels faraons egipcis hi ha instal·lades dues maquetes a gran escala que les reproduïxen. Tarragona és de les primeres ciutats de l'Estat espanyol que acull aquesta exposició.

Joan Boronat

**Capítols de la història de Montblanc
localitzats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó**

MONTBLANC.— La monumental *Història de la Vila Ducal de Montblanc*, escrita a finals del segle passat pel mestre i historiador montblanquí Ramon Cantó i Espinach, és una de les fonts bàsiques per al coneixement de la història de la capital de la Conca de Barberà. L'obra realitzada per encàrrec de l'Ajuntament de la vila i que no s'ha arribat a publicar mai, es va perdre durant la Guerra Civil, va ser recuperada parcialment en el moment de l'esclat revolucionari i després dipositada al Museu Comarcal de la Conca de Barberà.

De l'índex general de l'obra es dedueix que faltaven dos capítols: els corresponents a la història religiosa —esglésies, monestirs...— i la part bèl·lica —confrontacions produïdes a la vila al llarg de la història. S'havia cregut, fins ara, que aquests dos volums s'havien perdut durant la guerra. Però recents recerques portades a terme a l'Arxiu de la Corona

d'Aragó per Josep Maria Porta, director de l'Arxiu Comarcal de Montblanc, i per l'historiador Gabriel Serra, també montblanquí, han permès localitzar aquests dos volums fins ara inèdits, i que aporten dades històriques dels segles XVIII i XIX.

Al mateix temps aquesta descoberta és també especialment important perquè es complementa amb la localització d'un segon fons documental d'extraordinària vàlua, com és l'arxiu personal de Joan Poblet i Teixidor, una de les persones claus de Montblanc a principis de segle. Aquest fons prové d'una banda de l'antic Servei d'Arxius de la Generalitat Republicana (1938), i de l'altra va ser adquirida per l'Arxiu de la Corona d'Aragó l'any 1976 i fins ara s'ha estat catalogant. L'Arxiu Comarcal procedirà properament a microfilm els documents més importants a fi que puguin ser consultats pels estudiosos de la comarca. (J.B.)

Hi ha diversos sistemes per lligar de nou una maionesa negada:

- Poseu en un bol una culleradeta d'aigua gelada, i aneu-hi tirant a poc a poc la maionesa negada, batent amb força.
- Poseu en un bol una culleradeta de mostassa, tireu-hi la maionesa molt lentament sense deixar de batre.
- Poseu una culleradeta de vinagre al bol i agregueu-hi la maionesa gota a gota remenant-la sense parar.

I també la podem començar de nou, amb un altre ou, un rajolí de vinagre i, en lloc de posar oli, aboqueu-hi a poc a poc la maionesa negada. No obstant això, sempre s'ha de tenir en compte (en aquesta i en qualsevol preparació) la qualitat dels ingredients: la frescor dels ous, que sempre posarem a la nevera tan bon punt arribem a casa amb la compra, i l'oli, que serà d'oliva i li donarà el sabor adequat.

Peronella d'Aragó està enterrada a la catedral de Barcelona

Joan Bassegoda, arquitecte de la seu de Barcelona, ha descobert estudiant diversos documents que la reina Peronella està enterrada a la catedral, es creu, a la tomba que fins ara era atribuïda únicament a Ramon Berenguer I el Vell i a la seva esposa Almodis, que podria ser també la de Ramon Borrell I i Peronella. En ocasió del VII centenari de la catedral de Barcelona,

celebrat des del maig de 1998 fins al del 1999, es van traslladar, el 15 d'octubre del 1998, les tombes d'Alfons el Liberal, Constança de Sicília, Maria de Xipre i Sibilla de Fortià del claustre de la catedral de Barcelona a l'interior. El projecte el va dissenyar Joan Bassegoda, que va incloure unes escultures de Frederic Marés. Aquestes tombes havien estat fins al 1835 al

desaparegut convent dels franciscans de frame-nors i el 1851 després de diverses vicissituds les van instal·lar al claustre de la catedral. Les tombes, actualment, estan entre la porta de Sant Iu i la capella de les ànimes de la catedral de Barcelona. El trasllat d'aquestes tombes va portar Bassegoda a intentar localitzar la tomba de Peronella. L'arquitecte de la seu ens ho explica en aquest article.

La reina Peronella d'Aragó (1136-1173) va ser filla de Ramir II el Monjo i d'Agnès d'Aquitània-Poitou. El seu pare va firmar a Barbastre el compromís matrimonial de Peronella, quan aquesta comptava solament un any d'edat, amb el comte de Barcelona Ramon Berenguer IV. El matrimoni no es va poder consumir fins a l'agost del 1150 a Lleida, quan Peronella tenia 14 anys.

Abans, però, poc després del seu naixement, s'havia pensat en un altre possible matrimoni amb el rei Alfons VII de Castella i per aquesta raó al nom de Peronella es va afegir el d'Urraca (o Maria), que era el de la mare d'Alfons VII, vídua en segones núpcies d'Alfons I el Bataller, rei d'Aragó i oncle de Peronella.

Peronella només va viure trenta-set anys i, a punt de morir a la ciutat de Barcelona, el 13 d'octubre del 1173, va dictar el seu testament. Aquest testament va tenir caràcter sacramental, perquè els homes de confiança de la reina, Guillem i Ramon de Dalmases, presents a l'agonia de la reina, van anar tot seguit a la parroquial església dels Sants Just i Pastor i, davant de l'altar de Sant Fèlix Màrtir, van jurar dir la veritat i explicar les últimes voluntats que havien sentit dels llavis de la reina. El que allí van dir va ser escrit i protocolitzat per un notari de Barcelona, Miró, el qual va donar a conèixer el contingut del testament el 24 d'octubre del 1173, onze dies després de la mort de la reina.

Peronella va ser reina d'Aragó des del 1137, en renunciar el seu pare, Ramir II, i retirar-se al monestir de Sant Pere el Vell d'Osca, on va morir el 1157. Ramir II va conservar el títol de rei malgrat haver cedit la corona a la seva filla i haver atorgat poders feudals, *tanquam regi*, com si fos rei, al seu gendre, el comte de Barcelona Ramon Berenguer IV, el qual a més de comte de Barcelona va ser príncep d'Aragó.

En el testament Peronella va disposar que el seu cos fos enterrat a la catedral de Barcelona, *dimissit barchinonensis sedis suum corpus sepeliendum*.

El que va succeir a l'enterrament de la reina és conegut a través del *Libre de les nobleses dels Reys*, compilació de llegendes i històries feta per un tal Francesc, ciutadà de Barcelona, en el segle XV. D'aquest llibre es conserven dos manuscrits (Ms. 487 i Ms. 152) a la Biblioteca de Catalunya estudiats per Miquel Coll i Alentorn i Jordi Rubió i Balaguer.

El text més antic és anterior a la demolició de la galilea o porxo de la

Vista de la catedral de Barcelona des de la Pia Almoïna.

catedral romànica, vers el 1425, on va estar el panteó de la reina, i el segon manuscrit és posterior a l'enderrocament de la galilea ordenada pel bisbe Francesc Climent Sapera amb l'objecte d'ampliar la seu gòtica edificada mentre es demolia la romànica.

En el primer manuscrit es diu que el 13 d'octubre del 1173 va morir Urraca reina d'Aragó i comtessa de Barcelona, canongessa de la catedral, i que havia estat sebollida honradament a la catedral en una urna de marbre al costat de la porta esquerra del portal major que esguarda a Jonqueres.

El segon manuscrit, que per ser posterior conté ampliacions i rectificacions del primer, parla de la mort de Sanxa reina d'Aragó i comtessa de Barcelona, i afegeix que, un cop enderrocat el porxo o la galilea de la catedral, van treure del sepulcre de marbre el cos sencer de la difunta, el van situar en un taüt de fusta recobert amb drap de seda i el van posar en el mur al costat de la porta de la sagristia.

Per bé que un text parla d'Urraca i l'altre

de Sanxa hi ha tres raons que fan pensar que es refereixen a la reina Peronella.

Primer perquè el nom d'Urraca, identificat amb el de Peronella, s'esmentava a la *Crònica de San Juan de la Peña* i, com queda dit, era el que se li va imposar quan el seu pare pensava casar-la amb Alfons VII de Castella. En segon lloc, la reina havia disposat en el seu testament que l'enterrament fos a la catedral, d'on era canongessa honorífica, i en ambdós manuscrits es confirma el fet de l'enterrament a la seu, en lloc precís i determinat.

I en tercer lloc, la data de la mort de la reina i del seu enterrament són conegudes a través de document notarial.

En el segon manuscrit de la Biblioteca de Catalunya es parla de Sanxa reina d'Aragó i comtessa de Barcelona que podria ser Sanxa de Castella casada amb Alfons I el Cast, si no fos que aquesta reina va professar de religiosa al monestir de Sixena on va morir i va ser enterrada el 9 de novembre del 1205.

Hi va haver una altra Sanxa, filla de Ramon Berenguer I, que va ser infanta però no reina d'Aragó ni tampoc comtessa de Barcelona. Una tercera Sanxa va ser la muller del comte Berenguer Ramon I el Corbat. Era filla del comte de Castella Sanç Garcia i va morir el 1027. Va ser comtessa de Barcelona pel seu matrimoni, però mai reina d'Aragó ja que la unió entre el comtat de Barcelona i el regne d'Aragó no es va produir fins al 1137, precisament en la persona de Peronella, casada amb Ramon Berenguer IV.

Per aquestes raons sembla natural pensar que és Peronella qui està enterrada a la catedral de Barcelona en una caixa de fusta folrada de drap de seda al costat de la porta de la Sagristia, on figura un altre taüt igual que conté les despulles del comte Ramon Borrell I, mort el 1017.

Ara aquestes tombes són atribuïdes a Ramon Berenguer I el Vell i a la seva esposa Almodis, interpretació del canonge arxiver Francesc Tarafa el 1547, per bé que les investigacions posteriors, sense negar que Ramon Berenguer el Vell i Almodis estiguin enterrats a la catedral, a la consagració de la qual van assistir el 1058, semblen demostrar també l'existència de les restes de Ramon Borrell I i Peronella.

D'aquesta manera s'estableix un cordial vincle entre una reina aragonesa, pel seu matrimoni comtessa de Barcelona, i la catedral de Barcelona.

Joan Bassegoda i Nonell

Arquitecte de la seu de Barcelona

Telèfon de la Pregària

934 175 449

Obert cada dia de les 22 a les 24 h

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

Llibres

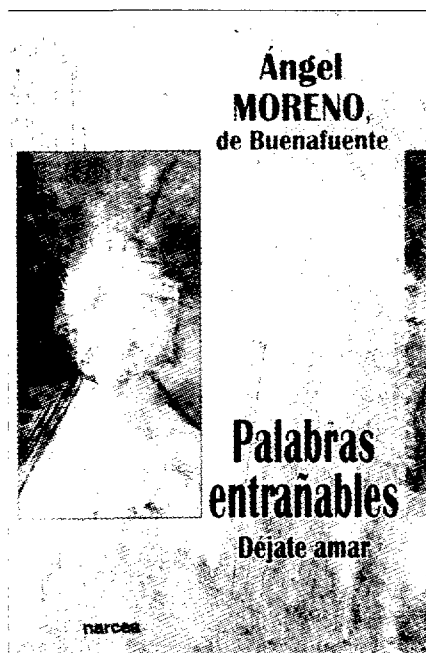
Deixar-se estimar per Déu

Ens diu la Bíblia que ningú no pot veure a Déu i continuar viu: tots, però, podem sentir la seva veu, si fem una mica de silenci en la nostra vida. Qui es disposa a escoltar el Senyor, tindrà l'alegria de sentir en el fons del seu cor unes paraules entranyables que són les que fa servir el nostre Déu quan vol parlar amb nosaltres.

Ángel Moreno, experimentat mestre espiritual, animador del Centro de Espiritualidad de Buenafuente del Sistal (Guadalajara), ha escrit aquestes pàgines en clau de relació íntima, personal i amorosa amb Déu on ens exposa possibles gestos i declaracions d'amistat amb cadascú de nosaltres.

A través de les pàgines d'aquest llibre, el lector podrà interioritzar i assaborir l'amor de Déu en cadascú de nosaltres, especialment amb qui se sent ignorat, deprimat o temorós, davant la visió de la seva pròpia història o la pobresa de la seva vida, recordant constantment que Déu sempre està de part dels més desvalguts i oblidats. (C.C.)

Ángel Moreno de Buenafuente, ►
Palabras entrañables, Déjate amar.
Editorial Narcea, Madrid 1999,
116 pàg.

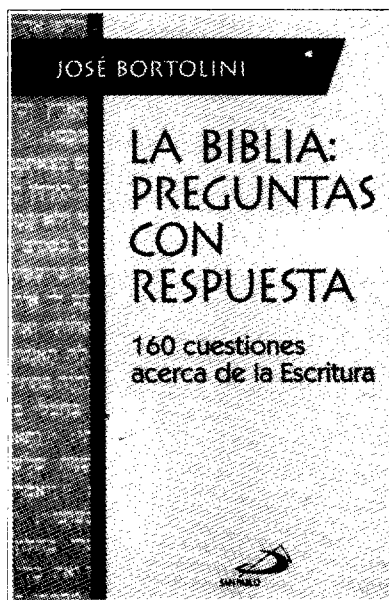
Una guia per conèixer Déu

La Bíblia és la carta que Déu ha escrit a la humanitat i desconèixer-la és ignorar

Crist. Per això aquest llibre pot convertir-se en una guia que ens ajudi a conèixer millor la Paraula de Déu.

Les seves pàgines contenen 160 respostes a altres preguntes sobre la Bíblia. Recull aquelles qüestions senzilles que se senten al carrer i es plantegen en trobades comunitàries. S'ha mirat d'evitar tota erudició acadèmica o teòrica que dificultaria la comprensió del lector mitjà. S'inclouen, a més a més, índex de noms, temes i cites, que remeten a altres preguntes i respostes afins que ajuden a completar la reflexió. (C.C.)

◀ José Bortolini, *La Biblia: Preguntas con respuesta. 160 cuestiones acerca de la Escritura.* Editorial San Pablo, Madrid 1998, 331 pàg.

Aspiracions de l'Església per al Tercer Mil·lenni

L'any 2000 és punt de referència universal. Per a l'Església és meta i principi, invitació i crida a l'esperança.

En acabar el segle xx som conscients de la nova situació en què es troba la humanitat i dels reptes que es presenten a l'Església. La carta apostòlica *Tertio Millennio Adveniente* de Joan Pau II ha assenyalat algunes aspiracions i grans temes: purificar la memòria històrica per perdre balast i adquirir nova disponibilitat evangelitzadora; afermar la vida sobre els fonaments de la fe cristiana, escoltar contínuament allò que l'Esperit va dir a les Esglésies al Concili Vaticà II, que és nord providencial en el pas del Tercer Mil·lenni. Aquest llibre gira entorn a aquestes perspectives de la humanitat, de la fe en Déu, de l'Església i de la missió cristiana. (C.C.)

Ricardo Blázquez, *En el umbral del tercer milenio.* Ediciones Sígueme, Col·lecció Nueva Alianza, Salamanca 1999, 303 pàg.

en el umbral del tercer milenio

Una biografia profunda

S'ha escrit força sobre el mossén d'Ars. Però aquest llibre tracta el tema amb molta

profunditat i de primera mà. Alguns llibres sobre el tema, com el del Dr. Trochu, han tingut com a fonts principals els processos de beatificació i canonització que van tenir com a corona la declaració del sant mossén com a beat el 1905 i, finalment, com a sant el 1925, on es recullen molts testimonis i els miracles aprovats.

En canvi, Mons. Fourrey ha pogut disposar de molts altres documents inèdits molt interessants: cartes adreçades pel sant als seus diversos bisbes, altres cartes del Germà Atanasi al seu superior general, estudis especials sobre fonts de treball i inspiració, així com fets desconeguts anteriorment. (C.C.)

◀ René Fourrey, *El auténtico cura de Ars.* Editorial La Formiga d'Or, Barcelona 1999, 263 pàg.

Santa Laura, testimoni de fe

Santa Laura va ser nomenada abadessa del monestir de Santa Maria de Cudeclara (Còrdova) al segle ix. Laura estava casada i tenia una bona posició. Però en morir el seu marit, va decidir deixar-ho tot i entrar a Cudeclara. Allí, va anar penetrant en aquell ambient on s'hi barrejava el profund convenciment cristià amb el dolor davant les vexacions i dificultats a què es veia sotmesa la vivència de la fe en Crist. Allí va conèixer l'entrega amb què aquell nucli de cristians cordovesos entre els quals s'hi comptaven algunes de les seves germanes monges, s'oferia a la mort en atacar l'Islam com a forma de desvetllar les consciències de la resta de la comunitat eclesial. Laura va atacar públicament l'Islam i el profeta Mahoma, al temps que proclamava el Crist com a única salvació. I va ser detinguda i executada. (C.C.)

Josep Lligadas, *Santa Laura, per reivindicar la fe.* Centre de Pastoral Litúrgica, Sants i Santes, núm. 36, Barcelona 1999, 20 pàg.

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

T2000

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÈS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme
V.: 18.45 h.

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.

✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Col·legi Edumar
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 11.20 h, 19.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de Les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.

✓ **PREMIA DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.
SANT POL DE MAR
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

Temple de Sant Pau
V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.s
Capella de l'Hospital
D.: 12.00 h.
Càmping Delfín Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

NOTES: V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Per motius d'espai publicarem de manera alternativa una setmana els llocs d'estiueig de l'interior i l'altra els de la costa.

Des de les 02.15 a les 07.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 07.05 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emeten informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimarts

09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimecres

09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dijous

09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*
21.30 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Diumenge

08.30 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)

RÀDIO

Dilluns

07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *Estampes quotidianes* (personatges). Presentat per Bàrbara Arqué i Enric Nogueras.
23.00-00.00 *Música retrobada* (música de tots els temps). Presentat per Josep Teix.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *La cova del country* (música country). Presentat per Rafael Corbí.
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat per Teresa Pou.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *Dial de somnis* (cançons). Presentat per Txell Bonet i Maria Sierra Rodríguez.
23.00-00.00 *Radioema* (espai de poesia). Presentat per Mar Cortés.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-22.10 *Punt i coma* (repàs a la normativa del català). Presentat per Dani Vilaró i Cristina Perelló.
22.10-22.30 *Radiofórmula musical*
22.30-23.00 *Cafè internacional* (música i reflexió). Presentat per Àngel Rodríguez.
23.00-00.00 *Bolero & companyia* (clàssics del Bolero i altres gèneres llatinoamericans). Presentat per Maria Fitó.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Informatiu Resum* (resum del dia).
22.05-23.00 *Ens diran que no* (magazine d'estiu). Presentat per Roger Serra i Xavi Puig.
23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

07.00-07.05 *Espurna d'alba* (espai de poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
22.00-22.05 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat per Josep Chavarría i Xavier Cazeneuve.
23.00-23.30 *Track 0* (música catalana). Presentat per Gisela Puntí.
23.30-00.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
22.00-22.10 *Mar de claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
22.10-23.30 *Passió pel cant* (òpera). Presentat per Antoni Roig.
23.30-00.00 *Tercer mil·lenni* (espai de reflexió). Presentat per Cristina Orduña.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Timothy Radcliffe.

TELEVISIÓ

Diumenge 8

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios*
«Los Robles Nuevos de Ilundaín.»
10.00 *Últimas preguntas*
«De Domingo de Guzmán a fray Timothy Radcliffe.»
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació del Cor Parroquial de Moià (el Bages, bisbat de Vic), sota la direcció d'Ignasi Alberch i Arisa.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

Dilluns 9

17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabtes

09.20 *Signes dels Temps*
No hi ha programa fins a la segona quinzena de setembre.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*
No hi ha programa fins al mes de setembre.

Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.
(Agost vacances)

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Traspoder 54 - Frecuencia 11804 Mhz - Cod. MPEG

Alfred Roca viu a la capital d'Etiòpia, Addis Abeba —en etiòpic Nova Flor. La seva tasca és fer animació missionera a totes les comunitats. Les missions fan atenció als nens del carrer, com diu Roca «els recollim, els oferim una plaça en una escola —els salesians tenim diverses escoles tecniprofessionals— perquè puguin trobar una feina en acabar els estudis. També tenim menjadors perquè nens que no tenen família puguin fer un àpat calent al dia». Roca defineix la seva fe dient que «penso que la meua vocació missionera no es pot comprendre si no és com una opció de fe, que em fa estimar els altres, entregar-me a ells i donar el millor que pugui tenir com a persona, fer una mica el bé als altres i acostar-los a Crist».

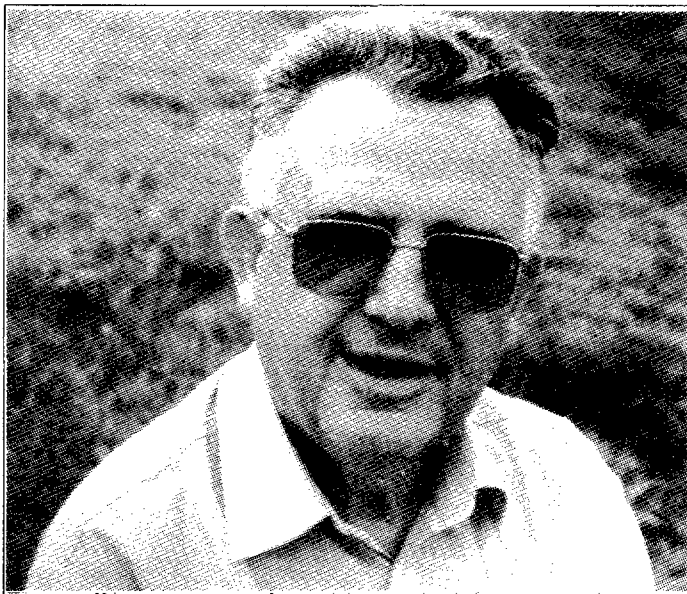

Foto: Marta Puyol

Alfred Roca és superior provincial dels salesians a Etiòpia i Eritrea

«A l'Àfrica la millor aportació és promocionar l'educació»

—Com veu la situació a Etiòpia?

—La història de les relacions entre Etiòpia i Eritrea sempre ha estat conflictiva. Eritrea va ser colònia d'Itàlia, protectorat anglès i finalment les Nacions Unides la van unir a Etiòpia com a federació, però va ser considerada una província més. Això va provocar una guerra de trenta anys, del 1961 al 1991. Obtinguda la independència i després de set anys de pau, ara per motius de límits de frontera no ben definits i potser per altres motius polítics i econòmics que no sap la població, Etiòpia i Eritrea tornen a estar en guerra des de l'any passat i s'han produït milers de morts i desplaçats, amb totes les conseqüències que això comporta.

—Aquí els mitjans de comunicació no parlen de la guerra. Per què creu que passa?

—Se n'ha parlat poc i ara no se'n diu res, encara que un dia hi hagi una matança de 20.000 persones. Potser el conflicte de Kosovo i Sèrbia on van participar les gran potències va emmudir informació sobre la guerra entre Etiòpia i Eritrea.

—Quina és la situació religiosa del país?

—Etiòpia és un país de 60 milions d'habitants dels quals el 45% són cristians, el 45% musulmans, el 10% animistes. No existeix un problema de lluita entre religions. El cristianisme a Etiòpia data del segle IV. Els cristians viuen la religió amb molta profunditat i com a part de la seva cultura. Els catòlics només són un 1%, però l'Església catòlica ha estat molt present en moments difícils com els actuals, i ha estat al seu costat dirigint clíniques, escoles, etc.

Al nord del país, on hi ha més cristians practicants, gairebé no hi ha conversions. En canvi, al sud on abunden les religions africanes locals hi ha gent que demana ser batejada i l'Església creix.

—Quin és el tarannà del poble etiòpic?

—La gent és molt cordial, hospitalària, els agrada que vagis a casa seva, t'ofereixen cafè. Són molt agraïts. Una cosa que fan, que sorprèn molt, és que se't tiren als peus per donar-te les grà-

cies, en una mena de reverència. També d'altres companys i jo ens trobem que et diuen que ets el seu pare, perquè els ajudes i els comprens. A vegades, a causa de la guerra han trobat a faltar la figura del pare i la veuen en nosaltres perquè els ajudem materialment i espiritualment.

—Què és el millor que poden oferir als etiòps?

—La principal aportació que podem fer a qualsevol país de l'Àfrica és promocionar l'educació, però no oblidem que quan una persona té gana també se li ha de donar menjar. Fonamentalment tractem de promocionar-los, ja que la fam porta fam. Els hem de donar formació perquè tinguin un mitjà de vida. En aquest sentit la formació professional que impartim és la més adequada, ja que a la universitat no hi ha gaires places i per a un jove d'una família sense gaire cultura és difícil arribar-hi. I el més important és que els oferim la possibilitat d'il·luminar la seva vida amb la fe cristiana.

Marta Puyol

Mirar la gent com passa

Si un dia no sabeu què fer, si no us abelleix anar al teatre o al cinema, o a un parc d'atraccions, o al zoològic, a una ballada de sardanes, o altres possibilitats de lleure, us donaria un consell, sabent que no sóc pas el primer a donar-lo: Només heu d'anar a seure en un banc de les Rambles barcelonines, i mirar la gent com passa. O passejar-hi, simplement.

Constatareu que és tota una distracció, a vegades fins i tot un espectacle. Perquè veure-hi transitar indiferents a tot el que els envolta personatges veritablement originals, com aquell cobrador sorpresa que intenta que els morosos deixin de ser-ho..., o el que es diposa a fer d'estàtua, improvisant un monument a Sèneca o el soldat romà heroi de tantes batalles, o el Manelic aferrat a la seva terra. També fan pensar les persones que circulen, soles o acompanyades, en les indumentàries mínimes o màximes a l'ús en el moment present, i hom voldria, fins i tot ho intenta, imaginar què és o deu ser aquella persona, una, qualsevol, però que sense saber per què et crida l'atenció... És sens dubte un passatemps distret que, qui sap si, mirant la gent com passa, el pensament, sense saber per què, s'adreça al propi interior i descobreix alguna cosa que ens caldria corregir, o potser cultivar.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sortits del Pare (3)

Quan Déu ni fa nosa

Contràriament al que li passava al pròdig, sembla que al fill gran de la paràbola el pare no li feia cap nosa. La seva presència formava part d'un ordre en el qual se sentia còmode. De sempre l'havia servit, sense desobeir ni un sol dels seus manaments (v 29). Gaudia del benestar de la casa paterna sense adonar-se'n gaire, com si es tractés d'una situació ineluctable que exclouia la possibilitat de tota altra hipòtesi. Havia vist partir l'altre fill del seu pare —«aquest fill teu», li dirà amb fredor, en lloc d'«aquest germà meu»— sense trasbals, fredament. I vet aquí que, tot d'un plegat, el que no havia aconseguit la partença de casa del fill petit, ho aconsegueix la festa del seu retorn. Havia pogut suportar sense dificultat el mal pas que desqualificava el fill pròdig mentre li atorgava a ell l'aurèola de la fidelitat. Però que el

pare tirés la casa per la finestra fent matar el vedell gras i oferint-lo en un banquet entre músiques i balls... ja era massa. Llavors van esclatar els seus sentiments ocults i potser inconscients: «S'indignà i no volia entrar.» Finalment, va parlar clar, i les seves paraules van ser d'acusació al pare: a mi, el fidel, ni un cabrit per fer festa amb els meus amics..., a ell, que ha consumit els teus béns amb prostitutes, el vedell gras...

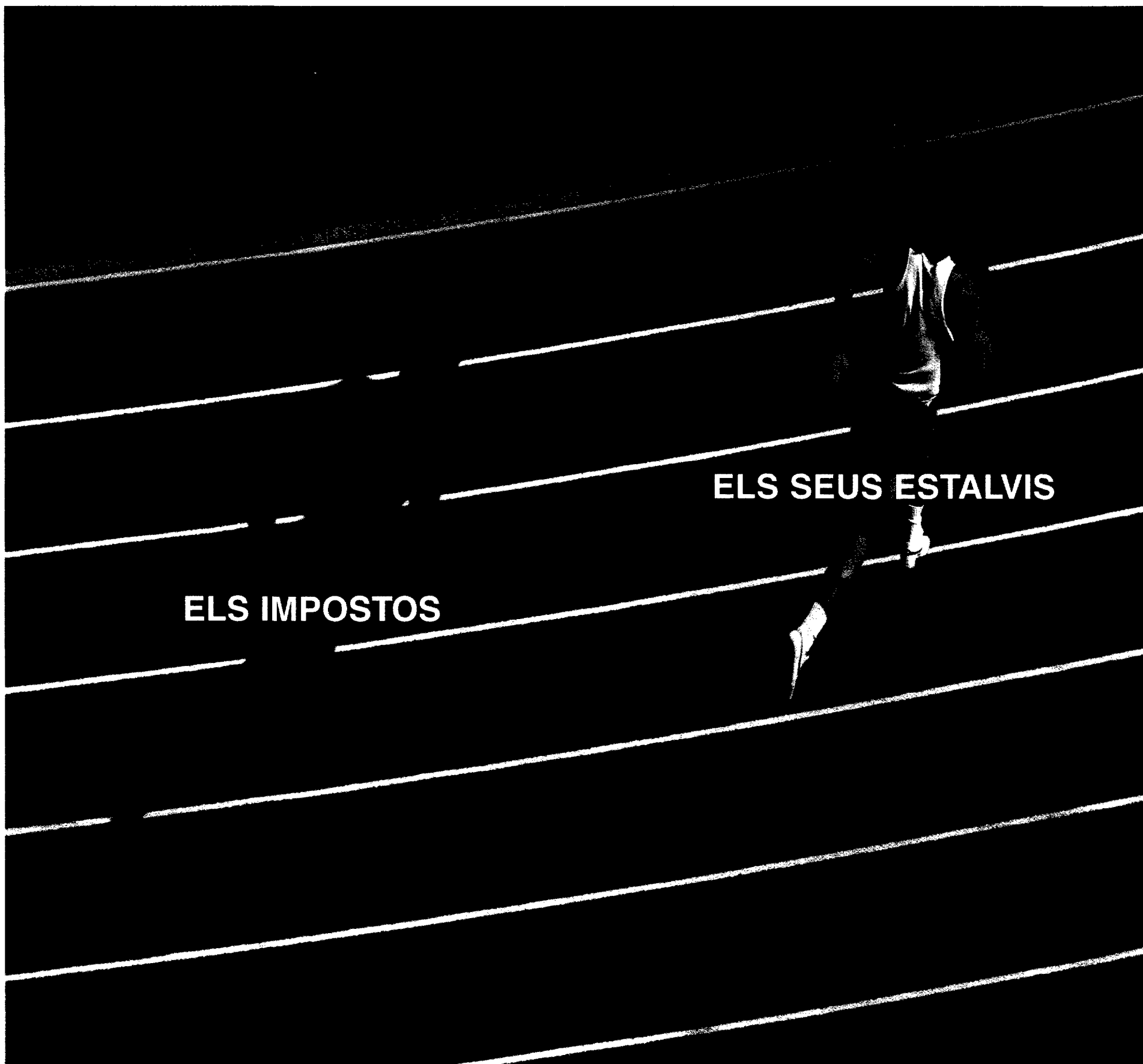
El fill pròdig fa pensar en els publicans. El fill gran, en els fariseus. Uns i altres els trobem sempre al voltant de Jesús. Els publicans, gent de mal viure, mengen amb ell, se sorprenen de les seves paraules i sovint fan canvis tan espectaculars com el del fill pròdig. Els

fariseus, gent que es té per bona, se'l miren de lluny, el critiquen i jutgen, no canvien.

Molts, avui també, ni fugen de Déu ni gaudeixen amb la seva paternitat. Aquesta trista atonia la trobem en versió religiosa i en versió laica.

Hi ha una manera rutinària de ser creient que, en realitat, consisteix simplement a no haver deixat de ser-ho d'una manera expressa, a no haver decidit de trencar amb el Pare. Però aquesta tan tènue fidelitat té la contrapartida de no haver sentit mai aquella fretura lacrant de paternitat que va arrencar del fill pròdig aquella decisió feliç: «Aniré a trobar el meu pare...» (v 18). Efecte i símptoma alhora de la insensibilitat respecte del Pare —aquest no arriba ni a fer nosa...— és la incapacitat de comprendre el germà tocacampanes, més enllà de la justícia formal. «El fill gran», ha escrit Mauriac, «no en sap res, de la dolcesa que troba un pare i un Déu en el sospir d'un miserable fill retrobat».

Hi ha una altra manera, laica i, sovint, culta, de viure distret del Déu, sense fer-ne qüestió: la que té lloc quan les coses de la casa paterna —el nostre univers— i la pròpia existència són vistes sense arrels, separades del Pare. Tenen en elles mateixes o, potser en l'atzar, la raó de ser. En tot cas l'important no és saber-ne el sentit, sinó gaudir-ne. Fins i tot és possible arribar a creure que són invent nostre. En aquesta perspectiva, no hi ha casa pairal i, per tant, no cal fugir-ne. D'altra banda —no som dogmàtics— tampoc no fa nosa, en alguns moments, l'al·lusió a una divinitat vaga, ornamental.

ELS SEUS ESTALVIS

ELS IMPOSTOS

MAXIMA RENDIBILITAT GARANTIDA, I FINS AL 70% D'ESTALVI FISCAL

Ara, els seus impostos es quedaran enrera. Si inverteix els seus diners en Foncapital Garantit s'estalviarà pagar fins a un 70% dels impostos sobre els rendiments generats. I encara hi ha més. Vostè pot constituir un capital a llarg termini, acumulant els rendiments al capital fins al seu rescat. Amb total liquiditat, i una elevada rendibilitat. Garantit!

ASSEGURANÇA DE VIDA
FONCAPITAL GARANTIT
ESTALVI MÉS ESTALVIANT IMPOSTOS

Caixa Penedès

Foncapital Garantit és un producte de CEP Vida de Seguros y Reaseguros, S.A. Caixa Penedès és col·laboradora de CEP Correduría de Seguros de la Caja de Ahorros del Penedès, S.A., segons la Llei 9/1992 de Mediació d'Assegurances Privades. Correduria inscrita en el registre de corredors d'assegurances privades amb el núm. J-853. Té concertada una assegurança de responsabilitat civil i constituïda garantia d'acord amb l'esmentada Llei. <http://www.caixapenedes.es> e-mail: cep@caixapenedes.es